

Evangeliumi munkás.

„Mindenik pedig az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint.“ 1 Kor. 3, 8.

I. évfolyam.

Budapest, 1908. augusztus havában.

2. szám.

Bizonyságtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-tól.

(Folytatás.)

Az Úrnak napja közel van.

»Közel vagyon az Úrnak nagy napja, közel vagyon, mondom, és igen siet; az Úr napjának szava keserves, kiált azon a napon az erős férfiú. Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja, háborúságnak és pusztulásnak napja; sötétségnek és homályosságnak napja, ködnek és felhőnek napja: Trombitának és kiáltásoknak napja az erős városok ellen, és a magas tornyok ellen. És megszorogatom az embereket, és járnak mint a vakok; mert az Úr ellen vétkeztek.«

»És leszen az időben, felkeresem Jeruzsálemet szövétnekekkel és meglátogatom azokat az embereket, kik az ő ganéjokban megkeményedtek, kik ezt mondják az ő szívekben: Sem jót, sem gonoszt nem cselekszik az Úr!«

»Vegyétek eszetekbe magatokat, vegyétek eszetekbe, óh te meggyüölt nemzetiség! Minekelőtte a dekrétom szerint felviradna a nap, melyen olyanok leszteek felviradna a nap, melyen olyanok leszteek mint a polyva, mely semmivé leszen; minekelőtte reátok következék az Úr haragjának napja: Keressétek az Urat, e földnek minden alázatossai, kik az ő ítéletit cselekedtétek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot; talán megoltalmaztatok ti az Úr búsulásának napján.«

A vég ideje közeledik. Az Úr megmutatta nekem, hogy a büntetések ideje nemsokára elérkezik. Az Úr ezen komoly események bekövetkezéséről már felvilágosított. Az ő igéjéből világos fény

árad, de sötétség borítja be a földet és homályosság a népeket». Midőn azt mondják: »Békesség és bátorság! akkor nagy hirtelen veszedelem jó reájok, ... és semmiképpen meg nem menekednek.«

Kötelességünk tehát ezen rettenetes sötétség oka után kutatni, hogy ennek veszedelmeit elkerülhessük. Isten alkalmat adott az emberiségnek arra, hogy akaratját megismerje és kövesse. Igéjében igazságának világosságát nyújtotta nekünk, s egyúttal figyelmeztet és int bennünket; de úgy látszik, kevesen fogadják el az ő szavait. A keresztyének között van sok, aki úgy cselekszik mint régen a zsidók, akik folyton nagy előjogaikra hivatkoztak, de amellett azon nagy áldásokat nem méltatták. Isten véghetetlen kegyelmében ezen utolsó üzenetet bocsátja a földön lakókhöz, hogy készüljenek a Megváltó eljövetelére, s térjenek vissza az ő szent törvényének ösvényére. De miként egykor a vízőzón előtti nép megvetette a Noé által adatott üzenetet, úgy a mai gyönyörleső nemzeték is megveti az adott figyelmeztetéseket. A világ akadálytalanul folytatja útját s teljesen el van merülve hiábavalóságába és munkájába, de eközben az Úr is készül csapásait kitölteni a törvényt szegő népre.

Üdvözítőnk ezen veszedelmet látván, már előre figyelmeztette követőit mondván: »Megoltalmaztatok pedig magatokat, hogy valamikor meg ne nehezedenek a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és a világi szorgalmatosságoknak miatta és nagy hirtelen reátok jöjjön ez a nap. Mert mint egy tör, úgy vészen körül mindeneket, kik az egész földnek színein lakoznak. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tegyen Isten titeket, kik eltávoztathassátok mind-

ezeket, amelyek következnek; és megállhassatok az embernek Fia előtt!« Hogyha az egyház ugyanaz az utat választja, mint amelyen a világ halad, akkor ugyanaz a sors is vár reá. De amennyiben több világosságot nyert az Úrtól, nagyobb büntetést is fog kapni.

Az adventi nép azt tartja, hogy az Úr több világosságot adott neki mint akármely más népnek e földön. Ha ez úgy van, akkor életünknek összhangzásban kellene lenni hitünkkel. Az idő nemsokára itt lesz, midőn az Úr az ő népét mint a kénéket az aratás idejében betakarja mennyei csűrébe, míg az istentelenek elégettetnek mint a konkoly az Úrnak rettenetes napján. A mindennapi kötelességek betöltésénél az Úr népe érintkezésben lesz a hitetlenekkel mindvégig. A világosság fiai szét vannak szórva a sötétség fiai között, s pedig azért, hogy a különbség mindenki előtt nyilván legyen. Isten gyermekeinek az a kötelessége, hogy »annak hatalmas dolgait« hirdessék, aki őket »a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívta«. A szívben lángoló szeretet, amely a Krisztussal lelki összeköttetésben élő ember életében működik, bepillantást enged a hitetlen embernek a lelki boldogság egébe, egy belső világba, amely egyúttal mutatja is neki a keresztyén élet magasztosságát és fényességét.

Egymáshoz hasonló lelkek egymáshoz vonzódnak. Akik az áldás ugyanabból a kútforrásából isznak, azok szoros összeköttetésben is élnek. A hívőket a bennük élő igazság összekapcsolja s ez áldást és boldogságot hoz nekik. Így teljesedik be a Megváltó ama kívánsága, hogy tanítványai »egyesek legyenek miként ő egy az Atyával«. Ezen egység után minden megtért szív törekedni fog. Az istentelenek között azonban csak látszólagos és csalékony az egység, amely zavart és botránkozást rejt magában. Az Isten akarata és igazsága ellen való küzdelemten egrességre és egyértelemre jutnak, de minden más ügyben a gyűlölet és az ellenkezés lelke uralkodik közöttük. A hamis és valódi érczek annyira össze vannak vegyítve, hogy csak a végzetetlen Isten mindent átlátó szeme képes, a kettőt egymástól megkülönböztetni. De

az igazság és a szent élet magukhoz vonzzák a valódi ércet, míg a hamisat és az értéktelent visszataszítják.

»Közel vagyok az Úrnak nagy napja és igen siet,« de hol látjuk az igazi adventszellemet? Ki készül elő azon nagy nyomorúságnak idejére, amely nemsokára a világban lakozókra következik? Azon nép, amelynek az Úr az ő szent, ünneptélyes és komoly igazságait kijelentette — alszik.

Eljárása ezt látszik mondani: »Gazdag vagyok, s semmi nélkül nem szűkölködöm,« de az igaz tanubizonyság azt mondja: »Nem tudod, hogy te nyomorult nyavalyás, szegény, vak és mezitelen vagy!«

Mily hűségesen festik le ezen szavak a gyülekezet belső állapotát! »Te nem tudod, hogy te nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezitelen vagy.« Isten szolgálói, a szentlélektől indítva, komoly szavakkal figyelmeztetik a gyülekezetet, jellemi gyengeségeket megfeddnek, de sokan azt mondják rá: »Ez nem nekem szól. Nem fogadjuk el az üzenetet. Azt tesszük, amit tehetünk. Mi az igazságot hisszük.«

Ama gonosz szolga, aki azt mondotta az ő szívében: »az én uram még sokáig nem jön«, szintén hitt az ő urának eljövetelében. »Szolgája« volt az ő urának, külsőleg az isteniszolgálatnak képét mutatta, de szívében a Sátánnak szolgált. Ő ugyan nem tagadta az igazságot, mint az istentelen gúnyolódó, de életében kimutatta szívének indulatait — t. i. hogy az ő urának eljövele késik. Merészsége könnyelműségre birta, s nem úgy gondolkodott többé az örökkévalóságról, mint ahogy kellett volna. A világ elveit és gondolkodását fogadta el és azokhoz szabta egész életét. Önzés és kevélység töltötte be szívét. Azon félelem, hogy lelki testvérei talán magasabb állást foglalnak el nálanál, arra indítja őt, hogy lekicsinyelje őket és eljárásukat kritizálja. Ilyen módon veri meg az ő szolgatársait. Mindig jobban és jobban távozik el az Úr népétől és közelebb és közelebb jut a hitetlenek táborához. Végre eszik és iszik az istentelenekkel, s miután velük így egészen eggyé lett, a hanyagság és könnyelműség teljes hatalmába kerül.

A baj akkor keletkezett, mikor elhanyagolta a csendességben való imát. Azután más keresztyéni kötelességeket hanyagolt el, ami maga után vonta a többi bűnöket. Minden keresztyén ki van téve a Sátán támadásainak. Senki sincs biztosságban tőle. Bármilyen tapasztalataink legyenek, bármilyen magas fokozatot értünk el a hit életében — minduntalan vigyáznunk és imádkoznunk kell. Naponta kell, hogy vezéreltessünk az Istennek szentlelke által, különben Sátán fog felettünk uralkodni.

(Folytatás következik.)

Munkánk előrehaladása magyar hazánkban.

Általános közgyűlésünk óta, amelyet az elmúlt év decemberében Kolozsvárt tartottunk meg, sok áldást nyertünk az Úrtól. Az a gondolat, hogy ezután önálló munkát kell végeznünk, felbuzdította testvéreinket a munkára. Hisz nagyon jó, hogy az a támogatás, amiben eddig mi részesülünk, más nagyobb szükségben levő munkaterület részére maradjon.

Ez év első negyedén már jelentősen emelkedett az adakozások összege, ami nagyon kíváncsú is, mert csak így leszünk képesek, nagy feladatunkat elvégezni és a hazánkban lakozó milliókat az igazsággal megismertetni. Nagy akadályt képez a sok különféle nyelv, de tekintetben az Úr már is gondoskodott. Most már van legalább egy misszió munkásunk minden nemzetség között.

A könyvárusítás munkája is szépen fejlődik. Már van egynehány testvérünk, aki egész idejét ezen fontos munkának szenteli. Szükséges azonban, hogy még több sajtótermék jelenjen meg a különböző nyelveken.

Folyó év január óta 78-an fogadták el az Úr igazságát s ezenkívül igen sokan meghallották az utolsó üzenetet. Ezek közül lesznek még sokan, akik ezután még elfogadják az igazságot.

Utolsó körutam alkalmával gazdag tapasztalokban részesültem. Oly községeket és városokat látogattam meg, ahol még eddig nem voltam, de ahol vannak érdeklődő lelkek. Egy községben igen

ellenséges magaviseletet tanúsítottak irántunk. Éjnek idejében kövekkel dobálták meg a házat, ahol időztünk. De az Úr megőrizett minket minden bajtól és legjobb reménységgel nézünk a jövőbe. Az Úr még itt is sok ellenfél dühét le fogja csillapítani s őket a sötétségből kivezérelni.

Több helyeken új csoportok alakultak s a jövőben is a legjobb eredményeket várjuk.

Néhány héttel ezelőtt teljesült régi óhajtam: meglátogattam Bözöd-Újfalut. Már évek óta hallok a bözöd-újfalusi szombatosokról, akik a 16. század végén a Székelyföldön keletkeztek. A 16., 17. és 18. században igen kemény üldözéseket szenvedtek meggyőződésükért. A 19. század végén a maradék legnagyobb része a zsidó vallásra tért át. Voltak azonban egynehányan, akik nem akarták a keresztyénséget elhagyni. Ezen utóbbiak közül még találtam egy hívőt, aki az ő szombatos elvekhez hűségesen ragaszkodik. Midőn elmondtam neki, hogy Magyarországon van körülbelül 500 keresztyén lélek, aki a hetediknap-szombatot megtartja, nagy örömmel és hállal volt.

A beszélgetés folyamán megkérdeztem, hogy emlékszik-e még arra, hogy Conradi testvér meglátogatta őt körülbelül 16 évvel ezelőtt? Azt válaszolta, hogy igenis jól emlékszik még rá. Akkor Conradi testvér megajándékozta egy bibliával, amit ő azóta minden szombaton olvas. Midőn egymástól elváltunk, azt mondta, hogy bármikor szívesen lát, s hogy ő is azt óhajtja, hogy az Úr neki jelentse ki a még hátralevő igazságokat.

Elbeszélték, hogy az erdélyi szombatosok milyen nagy üldözéseket szenvedtek azért, hogy az Úrnak szent napját megtartották. Adja az Úr, hogy az adventi nép, amely a jelenben szabadságot élvez, éppoly hűségesen szolgáljon az Úrnak, mint régen ezen lelkek, kik ingyen sem birtak annyi értelemmel és világossággal mint mi, nehogy az ítélet napján ők ítéljenek meg bennünket.

Az Úr áldja és vezérelje munkáját a diadalomig.

Huenergardt János F.

A főváros és környéke.

A múlt év december havában megjövén a friedensau iskolából a konferencia határozata folytán munkámat Kolozsváron kezdtem meg. Itt Kessel testvérrel együtt dolgoztam leginkább Kolozsvár vidékén egész március hó végéig és nem egy áldásos és tanulságos tapasztalatot szereztem. Mindenkor örömmel gondolok vissza erre az időre és az ottani testvérek szeretetteljes magatartására, mely nagyban segítségemre volt a kezdet nehézségeinek leküzdésében. Április hó elején egészségi okokból feljöttem Budapestre és azóta a fővárosban munkálodom. Az igazság itt csak lassan halad előre, mert egy világváros zajos örömeit csak kevesen akarják felelőseinek a krisztusi élet zajtalan munkásságával. »Az Úrnak szava kiált a városban, de csak kevesen: az értelmesebb hallják meg az ő hangját.« Mindazonáltal itt sem hagyta teljesen áldás nélkül az ő munkáját és ebben a negyedben négy kedves lelket vont szent lelkével az üdvösségnek egyedüli útjára.

A főváros környékén is meglátogattam már egynehány községet és az ismerős családoknál bibliaórákat tartva: elhíntem a jelenvaló igazság magvát. Árok-szálláson, ahol egy k. testvérünk egyedül küzködik ennek a nagy kath. mezővárosnak a lelki sötétségével — találtam embereket, akik a szombat igazságát félig-meddig elismerik, de ezt inkább Mária tiszteletére tartják. Ezek katolikusok, akik az egyházból nem léptek ki, sőt az isteni tiszteletekre szorgalmasan eljárnak és a kath. szertartásokhoz ragaszkodnak — de ezenfelül külön összejöveteleket is tartanak vezetőjük házában, aki a szentírásból felolvasásokat tart nekik. A hiveknek maguknak bibliájuk nincs. Meglátogattam gyülekezetüket és körülbelül két óra hosszáig magyaráztam nekik különböző evangéliumi igazságokat az utolsó üzenet világosságában. Vezetőjük azonban nem a legjobb benyomást tette rám. Úgy látszik felismerte azt a hatalmat, melyet az evangélium segítségével az emberi szívekre gyakorolni lehet, de ezt oly irányban használja fel, amelytől 2. Péter

2. 3. verse óv. A jelenlevő 15-20 lélek között azonban több őszinte arcot láttam, akiket az Úr bizonyára az ott lakó testvérünk által az igazság ismeretére hoz.

Valóban, kedves testvérek, nem lehetünk eléggé hálásak az Úrnak azért a lelki világosságért, melyet nekünk az ő törvényében adott. Ahová ez a világosság fényt vet, onnan a bűn menekülni kénytelen. Sőtán a hit köpenyége alatt végzi legrombolóbb munkáját és az u. n. »hivók« által hozza a legnagyobb gyalázatot Krisztus nevére. Nekünk is nagyon vigyáznunk kell minden dolgainkban és becsületes, minden tekintetben kifogástalan életünk által kell a keresztyén nevet ebben az utolsó időben tiszteletre méltóvá tennünk és abból a sárból kiemelni, melybe a talmi hívók sokasága rántotta.

Imádkozzatok, hogy az Úr minden tévelygéstől őrizze meg népünket és vezetőit, és mindnyájunk szívében és életében valóban végig véghez üdvözítő munkáját, hogy ebben az időben — a hit palástja alatt üzött visszaélések hemzsege sokasága között is a mi keresztyénségünk *valóságos* igazi gyémánt módjára tündökölvén — mindenek előtt nyilvánvaló legyen.

Hörcher Gyula.

Úti tapasztalatok.

Zsolt. 102, 17. 22.

Április havában tette meg Huenergardt t. negyedévi körútját a szerbek között Karlován, Mokrinon, Kumánon és Titelen. Mindenhol áldásos gyülekezeteink voltak. Titelen keresztségünk is volt.

Temesvárt szintén láttuk és éreztük az Úrnak erős karját, mert nemcsak azokat a lelkeket őrizte meg, akik még Nagyikindán lakván elfogadták a jelenvaló igazságot, hanem minekutána átköltöztek Temesvárra, itt még megszorította számukat 5 barátukozóval. Vasárnap és hétfőn este is tartottunk itt gyülekezetekeket.

Másnap elutaztunk Draksinára, ahol szintén éjjel vízgáltuk együtt az írásokat.

A belgrádi utazás jó reménységet keltett bennem. Egy németajkú nazaré-

nussal jöttem össze, aki már 40 éve hívó, jómódú ember. Beszélgetésünkől a többi között csak egynehány dolgot említetek fel. Mikor megkérdeztem tőle, melyik az a nap, melyet az Úr megszentelt — a hetedik — mondá. Szavaiból észre lehetett venni, hogy nem nagyon pártolja a vasárnapot és nem is erősítette, hogy isteni intézmény. Kínáltam neki traktátokat és azonnal vett is. Szóba jött a fősvénység is. Az volt a véleménye, hogy a fősvények nem lehetnek részesei az Isten országának. Eféz. 5, 5. Búcsúzáskor örömét fejezte ki afölött, hogy találkoztunk.

Belgrádon hála az Úrnak jó tapasztalataim voltak, mert van egynehány lélek, aki az igazságot szereti. Nehány traktátot is elterjesztettünk már, persze óvatossággal, hogy a jövőt ne kockáztassuk, mert Szerbiában nincs meg az a nagy vallásszabadság mint Magyarországon. Látogatásokat tettem az ismerősöknél és bibliaórákat tartottam. A szombati iskolát egy barátkozónál tartottuk, aki világtalan, de a bibliát olvassa és csodálatosan hamar megtalálja azt, amit keres. Az atyánkfia, aki Belgrádon egyedül van, egyelőre a barátokkal vigasztalja magát és bátor az Úrban.

Tanulságos volt a zentai utazásom is. Találkoztam a nazarénus előjáróval és láttam, hogy nincs meg a véneknél sem az igaz értelem, az az azoknál, akik az Úrnak törvényét megvetik. Annyit sem tudott, hogy a szentírás két-féle szombatokról szól, mert a szombat ellen Kolos. 2, 16. verssel érvelt. De midőn bibliámat megnyitottam és felolvastam 3. Móz. 23, 37. 38. verseit és részletesen megmagyaráztam neki a ceremoniai szombatok és az Úr szombatja közötti különbséget — akkor a fegyverfogásra tért rá. Miért fogunk mi fegyvert? Azért, mondám, mert a katonaruhát elfogadjuk, ha pedig az egyiket visszautasítjuk, akkor a másikat is vissza kell utasítani. De hiszen az Úr nem tiltja a fegyverfogást vagy a katonaruhát, hanem azt mondja: »Ne ölj!« Ugyanaz az Isten azt is mondotta azonban: »Tartsd meg a szombatot.« Azután azt az ismert kifogást hozta fel, hogy ők nincsenek a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt.

De a kegyelem nem azért adatik, hogy az ember Isten törvényét megrontsa. Mindezekben megakadt és nem tudott kielégítő feleletet adni.

Ami zentai tapasztalataimat illeti, ezek szintén örvendeteseek. — Itt is akadt egy lélek egyelőre, aki belátja a szombatnak érvényét és azt, hogy a vasárnap emberi intézmény; — és éppen keresi azt az egyházat, melynél az apostoli egyszerűség és rend van. Eféz. 4, 11; 1. Kor. 12, 13. stb. Vett tőlem egynehány magyar és szerb traktátot és bibliai felolvasást is. Ő szerb és most szorgalmasan tanulmányozni fogja könyveinket, hogy jobban megismerkedjék a jelenvaló igazsággal.

Igazán itt az ideje, hogy az Úr felépítse magának Siont és Jeruzsálemet, — kinek egyedül legyen dicsőség és hatalom mindörökkön örökké.

Testvérek! imádkozzatok Sionért. Zsolt. 122, 6. 7.

Tudor Péter.

Háromszék.

Bizonyára érdekelni fogja kedves testvéreinket, ha Háromszékben megkezdett munkáról valamit hallanak. Az elmúlt hónapokban, február és márciusban alkalmam volt az Úr igazságát itt is terjeszteni és egynehány áldásos tapasztalatot szerezni. Sok kedves lelket találtam, akik éheznek és szomjúhozják az Úr igazságát és nagy örömmel hallgatták. Barátságosan meghívtak, hogy többször is látogassam meg őket. Az ellenség azonban szintén nem maradt távol és különféle akadályok gördített útamba, gyakran éppen akkor, mikor a legjobban ment a munka. De hála legyen az Úrnak, diadalomról is beszámolhatunk. Öt kedves lélek adta át magát az Úrnak. Egy kedves barátnénk, aki most már testvérünk, elmondta nekem, hogy már hét éve keresi az Üdvözítőt, de még eddig a teljes igazságra nem talált. Idáig baptista volt. Mikor másodikban meglátogattam, nagy örömmel mondotta: »Ez az Úrnak igazsága, amit én oly rég keresek és kértem az Úrtól.« Most elfogadta az igazságot és nagy örömmel hirdeti a községben, hogy csak most

találta meg az Üdvözítőt és a teljes igazságot.

Kedves testvéreim! Vannak mindenfelé lelkek, akik az Úr igazságát szeretik és azért használjuk fel minden időnket és erőnket, hogy akik még a sötétségben vannak, a teljes igazságra jöhessenek és hogy ez a nagy munka, amelyet az Úr mireánk bízott, elvégződjen. Számos lélek van, aki keresi az Úrral való szövetséget, de fogva tartja őket az ellenség és minden eszközt felhasznál arra, hogy őket visszatartsa.

Kedves testvérek! Mindnyájan tudunk ezen kedves lelkekért valamit tenni: imádkozni, hogy az Úr nyisson utat nekik is az ő szent igazságának követésére: hogy ezáltal dicsőíttessék az ő szent neve.

Fülöp Judit.

„Elmenvén tanitsatok minden népeket.“

Midőn Üdvözítőnknek eme parancsava fölcsendül lelki fülünkben, mint kimondhatlan varázserő indít útra kelni, hogy az örökkévaló evangélium csíráképes magvát széthintsük a szélrózsa minden irányában.

En is szent kötelességem tudatában folyó év február hó 12-étől útra kelve járok utcákról utcákra, házról házra missió-könyveinket elárusítani, ami anynyiban is nehezebb feladat, amennyiben a saját zsoldomon fáradozom, de vigasztal az Üdvözítőnknek ama szava: »Keresen voltál hív, de többre lizlak ezután.«

Azt tapasztalom, hogy az Úr a mi úttörő terhes fáradságunkat nem engedi eredmény nélkül maradni, mert július hó 1-ig sikerült a jelen terhes anyagi viszonyok közt eladni 2182 drb. könyvet 31541 oldallal 224 korona értékben, azonkívül 85 drb. bibliát 160 kor. értékben.

En hálát mondok ezen eredményért is, de imádkozzatok a munkásokért, dacára, hogy akik a maguk zsoldjukon munkálkodnak, el ne veszítsék munkakedvüket az esetleges anyagi kimerülés következtében, mert van erőtelen társuk és nevetlen gyermekük, kik anyagi gondoskodást föltételeznek.

Szerető atyátokfia

Ősz B. Mihály.

Kolozsvári vidékről.

»A sötétség szünni kezd és az igaz világosság már fénylik.« 1. Ján. 2, 8.

A fentírt szentírási szavak Kolozsvárt és környékén is megvalósulnak. Az Úr ezen negyedben is dúsan megáldott. 18 lélek, leginkább házaspár, örömmel ragadta meg azt a zászlót, amely hirdeti »Isten parancsolatait és a Jézusban való hitet«. Ezen csodálatos zászló csodálatos feliratával messzire fénylik a sötétségben. Kezdetben több Saulus akadt, kik a hatóságnál feljelentéssel és más fenyegetésekkel próbálkoztak. De nekik is kellett ezt a hangot hallaniok: »Nehéz neked az ösztön ellen védekezni.« Ap. cs. 9, 1-5. Csak Istent illeti tisztelet, hogy az ellenségek szívét baráti szívvé változtatta át. Szováton körülbelül 600 személy gyülekezett az első kereszteleés ünnepélyére. A víz partján a község elöljárói: a tanító és a főjegyző fogadták el a főhelyet. A jelenlevők közül előbb Zakéus példáját követték és a fak tetéről nézték végig a szent műveletet. A kolozsvári énekkar négyhangú énekeket énekelt, azután pedig Huenergardt atyafi megmagvarázta az ünnepély jelentőségét Máté 28, 19. 20. versei alapján. Egy ritka csend állt be és mindenki érezhette a szentlélek hatását. A kereszteleés után felhasználták kedves testvéreink az alkalmat, és beszéltek az igazságról magyarok és románok között. Az Istennek köszönjük azon előjogokat, amelyeket mi a Krisztusban élvezhetünk.

Egy családot ismertem meg, amely már több év óta buvárkodik a szentírásban és egyedül az Isten vezetése által a szombat igazságának meggyőződéséhez jutott. Ez a család már több év óta bőjtölt és imádkozott, hogy felvilágosítást nyerjen a szombat valóságáról. Az Isten oly valakit használt fel, aki a gyülekezetünket ezelőtt gyakran látogatta, arra, hogy ezt a családot hozzánk vezesse, és ahhoz a zászlóhoz, mely az »Isten parancsolatait és a Jézusban való hitet« hirdeti. »Valóban minden fogoly igyekszik, a börtönéből szabadulni.« És. 51, 14. Ez a vérbe mártott zászló, mely az első vértanútól Ábeltől kezdve egész a mai korig ma-

gába szívta az igazak véré, és évszázadokon át áldozatai alatt el volt temetve: most már Magyarországon is leng, úgy hogy a különböző nemzetek anyanyelvükön olvashatják üdvöztető feliratát. Adja az Úr, hogy mindnyájan bátran küzdjünk ezért a zászlóért, mert csak ezzel és ennek felirata által juthatunk az élet fáájához. Jel. 22, 14. *Kessel Frigyes.*

Nagyszeben.

És. 48, 17. verse nagy vigasztalásomra és hasznomra szolgált. Jézus, a mi Megváltónk az a hatalmas Isten, aki itt beszél: »Én vagyok az Úr, ki tanítalak hasznosra és vezetek oly úton, amely járnod kell.« Ennek az ígéretnek az igazságát szívem legmélyéig tapasztaltam, mert ebben a negyedévben az Úr ebből a sötét Nagyszebenből is négy kedves lelket vezetett ki — többen pedig a döntés előtt állanak. Hála legyen az Úrnak mindezekért. Sátán természetesen nem örül annak, ha lelkek az ő békéből megszabadulnak, azért mindent megtesz, hogy engemet és ezeket a kedves lelkemet tőle telhetőleg üldözze. Remélte, hogy diadalt arat, ha engemet a püspöknél bepanaszol, és ha csak lehet a munkát megakadályozza. De nem sikerült neki. Akkor a baptistákat használta fel. Ezek különösen haragusznak reám, mert közülök egynehány családdal ismeretséget kötöttem. Azáltal reméltek legnagyobb kárt tenni nekünk, hogy az emberek figyelmét a tizedre irányították. Eleinte csodálkoztam rajta, hogy ha új lelkekkel összejöttek, ebben a tekintetben mindjárt szemrehányásokat tettek nekem. Sátán haragudhat, ahogy neki tetszik, Isten munkájának még sem árthat: a tisztességes és becsületes lélek, ha egy jobb életre hajlama van, szívesen alkalmazkodik Isten rendeihez. Imádkozzatok érettünk kedves testvérek!

Krausz Helén.

Nyugtázások.

Egy kedves barátunk Dunavecseről missiónk céljára adakozott K 2.— *Tokos Gábor.*

Egy kedves barát Szilágy-Nagyfaluból a magyar missióra K 2.50 adott. Az Úr áldjon meg őt. *Kessel Frigyes.*

Kedves testvéreim az Úrban!

Ismeretes dolog előttetek, hogy a budapesti és kolozsvári konferencia a központi szegénypénztár kezelésének szerezny tisztességével engem bizott meg.

A központi szegénypénztárt Reifschneider atyánkfiától 1907. március 1-ével 39 kor. 83 fill. tartalommal vettem át. A jelzett kis tőke gyarapításához hozzájárultak a következő gyülekezetek, n. m. a budapesti, békéscsabai, kumáni, récsei, kolozsi, nagyvárad, brassói, mokrini, aradi és pécskai.

A gyülekezetek közül a legszebb példát tanusította az aradi gyülekezet, amely 23 koronát küldött. Azonkívül egyes személyek példás adakozással jártak el. Mint p. o. W. J. atyánkfi 50 koronát, egy kolozsvári barátunk 5 kor., egy más névtelen adakozó 7 koronát, így a felsorolt helyekről befolyt adakozások összege 1908. július 1-ig 190 kor. 67 fillérre emelkedett. Szegények táplálására kiadott 1908. július 1-ig 191 kor. 02 fill., túlkadás mutatkozik 35 fill.

A szegény segitendő testvéreink érdekében felkérem az Úr nevében minden, és testvéreinket és a gyülekezeti előjárókat, indítsanak gyűjtést a szegények érdekében, mert szomorú helyzetre és szármalmas lelki állapotra mutatna az a körülmény, ha mi négyszáz tag két szegény testvérünket havi 10 koronával sem tudnók támogatni. Áldja meg az Isten a jószívű adakozókat.

Szerető atyátokfia

Ősz B. Mihály.

Budapest, VIII. Kálvária-utca 21/a. I. 1. sz.

Ujonnan átdolgozott teljes biblia

jelent meg ezidő szerint a Brit és külföldi biblia-társulat kiadásában a régi 160 filléres nagyságban. Ára 2 korona. Megrendelhető Ősz B. Mihály testvérünkél Budapesten, Kálvária-utca 21/a. I. 1. szám. A 2 korona előzetes beküldése után a megrendelők a bibliát bérmentve kapják.

A magyar egyesület negyedévi kimutatása

1908. április 1-től június 30-ig.

Helységek	Tagok száma	Felvét.		Dézsmá		Heti adakoz.		Imnap adakoz.		Szombati iskola			Vall. irat. egyt.		
		Kereszt.	Szav.	K	f.	K	f.	K	f.	Tagok száma	K	f.	Kimut.	K	f.
Arad	30	1	—	200	11	4	71	—	—	16	10	17	7	85	—
Békés Csaba	13	—	—	140	50	—	—	—	—	13	11	84	2	—	—
Bogártelke	7	—	—	42	70	2	15	—	—	7	4	51	—	—	—
Brassó	19	4	—	82	66	—	—	—	—	12	24	08	—	3	60
Budapest	37	4	—	442	67	10	50	2	—	37	35	42	—	—	—
Drávis	28	5	—	—	—	—	—	—	—	25	—	—	—	—	—
Fogarás	8	—	—	226	06	1	30	—	—	8	32	88	—	—	—
Győrök	11	9	—	21	—	—	—	—	—	8	4	—	—	—	—
Karlova	14	—	—	80	89	—	—	—	—	10	6	28	—	—	—
Kolozs	20	—	—	89	48	3	16	—	—	15	9	83	—	—	—
Kolozsvár	42	5	—	256	91	8	44	—	—	29	26	—	—	—	—
Kumán	8	—	—	24	94	1	—	—	—	9	4	22	—	—	—
Magyar-Szováta	6	6	—	23	16	—	—	—	—	—	2	—	—	—	—
Mokrin	10	—	—	28	40	5	66	—	—	11	9	60	—	—	—
Nagyháslő	15	9	—	556	—	—	—	—	—	5	8	—	1	—	—
Nagyselyk	12	1	—	49	60	2	73	—	—	12	3	29	—	—	—
Nagyszében	13	4	—	122	76	8	—	—	—	13	35	07	—	3	40
Nagyvárad	17	—	5	53	83	—	—	—	—	15	4	80	—	—	—
Róde	12	—	—	82	—	3	06	—	—	10	2	74	—	—	—
Segesvár	14	—	—	87	16	1	—	—	—	12	7	36	—	—	—
Sikló	4	—	—	—	—	—	—	—	—	3	—	—	—	—	—
Szék	22	—	—	63	40	—	—	—	—	20	6	52	—	—	—
Székely Derzs	6	—	6	11	—	—	—	—	—	5	—	—	—	—	—
Székudvar	34	—	2	115	42	6	22	—	—	34	5	60	—	—	—
Temesvár	8	4	—	72	01	—	40	—	—	8	7	53	1	—	—
Titel	12	1	—	18	26	—	—	—	—	14	10	44	—	—	—
Vajda-Kamarás	11	5	—	45	76	—	—	—	—	9	7	51	—	—	—
Vista	33	2	—	312	—	—	—	—	—	31	10	48	—	—	—
Elszórtak	7	—	—	45	20	—	—	—	—	7	—	—	—	—	—
Adakozások	—	—	—	17	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Összesen	473	60	13	3310	82	58	33	2	—	398	290	17	11	9	—

Könyvárusítási kimutatás

1908. áprilistól júniusig.

Név	Helység	Nap	Óra	Eladott	
				K	f.
Ambrus Pál	—	—	—	—	—
ifj. Bálint Fer.	—	—	—	—	—
Bereczkay J.	—	—	—	—	—
Danile Joan	—	—	—	—	—
Fülöp Judit	—	—	—	—	—
Hörcher Gy.	—	—	—	—	—
Kelemen I.	—	—	—	—	—
Nagy Gy.	—	—	—	—	—
Peller J.	—	—	—	—	—
Ósz Mihály**	—	27	—	310	17
Soós István	—	22	143	50	68
Tamás J.	—	—	—	—	—
Tokos Gábor	—	21	145	97	28
Weber J.	—	—	—	—	—
*2 ércap. **3 hónap. Összesen	—	70	288	458	13

„Evangéliumi munkás“

Megjelenik minden negyedévben.

Nyomtatja és kiadja:

**A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.**

Szerkesztőségi bizottság:

Huenergardt J. F., Hörcher Gy., Kessel Fr.

Felelős szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Előfizetési ára

„Az utolsó üzenet“ című lappal és bibliai
leckékkel:

Egy egész évre K 3.—

Amerikába \$ —.75

(* Az utolsó üzenet* című lap nélkül nem
rendelhető.)

Előtérítések

Huenergardt János F., Péczel, Kör-utca 234
címre küldendők.

6. előadás. -- 1908. december 19-ére.

A mi sáfárságunk.

Evans J. H.

»Mert éppen úgy van ez, mint az az ember, aki útra akarván kelni elélívatá az ő szolgálait és amiye volt, átadá nekik. És adá az egyiknek öt talentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest, és azonnal útra kelt.«

Az Úr sáfárságot bízott minden gyermekére kivétel nélkül. A talentumokról szóló példázatból látjuk, hogy mindenkinek az ő ereje szerint osztja ki az Úr ajándékait.

Ezen megbízás nem emberektől, sem emberek által, hanem az Úrtól van. Rábíz mind egyik gyermekére egy ajándékot, hogy azzal gazdálkodjon míg visszatér. Magasztos hivatás ez!

Ezer sáfárság próbára teszi jellemünket. Hogyha Urunknak hűségesen szolgálunk ott ahol állunk, ha megteesszük kötelességünket az élet legegyszerűebb hivatásában — akkor hű szolgálai vagyunk mennyei Urunknak. Nem kell azt gondolni, hogy csak akkor tehetünk szolgálatot az Úrnak, miután már néhány évig szövetségben vagyunk vele, hanem már akkor is, mikor az Úr elfogad. Pál apostol azt mondja: »A sáfárokbán megkivántatik az, hogy mindenik hívnek találtsassék.« A bevádolt sáfárról szóló példabeszédben azt kérdezé az Úr: »Mit hallok felőled? Adj számot a te sáfárságodról, mert nem lehetsz tovább sáfár.«

Isten szent ígéje arra indítja a hívőket, hogy sáfárságukban hűségesek legyenek. Kérdezheti valaki: Mit bízott az Úr énreám? Miben vagyok sáfárja az Úrnak? A felelet az: Sáfára vagy az Úrnak mind abban, amit ő reád bízott. Felelős vagy az időért, minden vagyonodért stb. Sem időnk, sem vagyonunk nem a miénk, hanem az Úré. Használni kell ezeket az Úr dicsőségére. Számadásra von az Úr minden szóért, minden tettért a leszámolás idejében.

Nem mondhatja az Úr sáfárja soha, hogy ez vagy amaz ügy jelentéktelen, mert sokszor csekélynek látszó dolgok igen nagy fontossággal bírnak a jellem

fejlődésében. Semmit nem szabad könnyelműen venni. Az Úr gyűlöli a felületességet munkánkban, látja hűségünket és hűtlenségünket a legkisebb dolgokban is s az ő szemei előtt ez határozza meg tényleges értékünket. Krisztus is mindenkor hangoztatta a kicsiny dolgokban való hűséget. Maté 23, 23.

Azt mondja az Úr, hogy övé a világ minden gazdagsága. 1. Kor. 10, 26; Zsolt. 50, 9-12.

Midőn Izráel az Urat elhagyta és a dézsmát és egyéb szabadakaratból való adományokat nem szolgáltatott be az ő tárházába, azt mondta: »mert nem tudá, hogy én adtam gabonát, mustot és olajt és megsokasítottam aranyát és ezüstjét, amelyeket pedig Baálnak áldozák. Annakokáért megtérek és elveszem tőle minden gabonáját, mustot, s elvonom tőle a gyapjút és a lert, amellyel meztelensége rütségét fedte.«

Minden lelki valamint anyagi áldás az Úrtól származik. Isten áldása nélkül hiába minden fáradságunk és munkánk. 5. Móz. 8, 18.

Nagy dolog az Úrnak sáfára lenni. Már a földön nagy tisztelet királyi sáfárnak lenni. De semmi földi hivatás nem oly nagy mint az Úr sáfársága. Sáfárai vagyunk, mert ő maga nevezett ki annak bennünket. Minden arany és ezüst az övé, s ő ezeket reánk bízta, hogy gazdálkodjunk. Viszont elvárja, hogy visszaadjuk azt a részt, mely neki szenteltetett — a dézsmát és az ajándékokat. Vagyonunk ama része, amelyet az Úr ügyének előmozdítására fordítunk, megmutatja sáfárságunkban való hűtlenségünket. Hogyha valaki elfogadja Isten lelki és anyagi áldásait s így Isten sáfárságát és nem adja meg azt az Úrnak, ami neki szenteltetett, az olyan nem »mindenben hű sáfára az Úrnak«.

Az Úr akarja, hogy az ő gyermekei behozzák a tizedet és az adományokat az ő tárházába, mert ez az övé. Azt kérdezi: »Avagy az ember megfosztja-e az Istent?« Azok a sáfárok, kik megcsalták az Urat, azt kérdezik: »Mivel csalunk téged?« Az Úr erre a kérdésre azt feleli: »A dézsmákban és az áldozatokban.« Mit mond az Úr az ilyen sáfároknak? »Átokkal vagytok elát-

kozva, mégis csaltok engem: a nép egészben.* Mindazáltal szeretettel és atyai türelemmel megadja az intést Mal. 3, 10. 11-ben.

Az 1907. évben több dézsma és más adakozás folyt be missiónk pénztárába mint bármikor a hármass angyalai üzenet történetének idejében. Statisztikai adatok szerint összes testvéreink több mint öt és fél millió korona tizedet adtak be és azonkívül a pogányföldeken folyó missió céljára több mint három és fél millió. Mindezen adományok az igazság elterjesztésére lettek fordítva.

Kétség kívül vannak olyanok azok közül, akik ezen felolvasást hallgatják, akik utolsó fillérig megadták az Úrnak dézsmáját, s meg vagyunk győződve róla, hogy egyik sem gondolja, hogy többet adott mint amennyit kellett volna. Lehet, hogy vannak olyanok is, akik csak egy részét adtak annak, ami az Úré, s amit ő sajátjának mond. Talán vannak olyanok is, akik nem jártak el lelkiismeretesen az Úrral szemben és egyáltalában nem adtak neki meg azt, mi az övé. Ezen kérdés igen nagy fontossággal bír minden jelenlétűre nézve. Nincs a jellemnek egy biztosabb megpróbáltatása mint a dézsma és az adományok pontos és hű átszolgáltatása az Úr tárházába. Senki nem tudhatja dézsmánk mennyiségét, csak az Úr, és így ez a lelkiismeret dolga.

Az Úr nemcsak az egész dézsmát kívánja meg népétől, hanem még áldozatokról is van szó. Kicsoda közülünk mondaná, hogy nem hozhat adományt a dézsmán kívül? Az, aki az ő egyetlen született fiát adta, hogy a haláltól megmentsen, vajjon nem érdemi meg legjobb adományainkat? Míg egészséggel és étellel megáldattunk, jó ha a végső leszámlásról gondolkodunk, mert mindnyájunknak számot kell adni arról, mire használtunk fel az Úrnak reánk bízott vagyonát. Krisztus az mondta: »Aki hív a kevesen sokan is hív az; és aki a kevesen hamis, a sokan is hamis az. Ha azért a hamis gazdagságon hívek nem voltak, kicsoda bízna reátok igaz gazdagságot. És ha a másén hívek nem voltak, ami titek kicsoda bízna azt reátok?«

Szomorú nap lesz a hűtlen sáfárookra nézve, midőn látják, hogy az Úrnak hű szolgálai bemennek az Istennek országába, ők pedig kint maradnak.

A fősvénység és a gazdagság után való vágy sokakat akadályozni fog a cél elérésében.

Az Úr mindent ígér azoknak, kik az adakozásokban hűek. Nemcsak anyagi fogja az Úr megáldani népét, hanem élni és uralkodni fognak Krisztussal mindörökké.

Az Úr elfogadja adakozásainkat és felhasználja munkájának előmozdítására, s így kettős áldást hoz az adakozónak. Dán. 12, 3.

Ama napon, midőn az Úr megváltott népe hazavitetik, előtte fog állani megszámlálhatatlan sokaság minden nemzetségből és népből. Akkor találkozik egymással az Úrnak minden hű szolgálja és sáfára az ő dicső trónjánál. Akkor a nagy Mester saját kezével koronázza meg azokat, kik hűségesen szolgáltak neki.

Azon a nagy napon sem az emberekől nyert tisztelet, sem a földi gazdagság nem lesz díszünk és örömünk, hanem azok a fehér ruhába öltözött lelkek, kik az Úrhoz megtértek a mi közbenjárásunk által.

A mai nap igen alkalmas idő arra, hogy helyrehozzuk azt, amit eddig elmulasztottunk. Ne engedjük, hogy az ellenség megcsaljon. Amit az Úr az egyiktől megkíván, azt mindnyájunktól kívánja: hűséget a sáfárságban.

Ha valaki közülünk megfosztotta az Urat a dézsmában vagy az adakozásokban, akkor pótoljuk ki amivel hátramaradtunk s kössünk békességszövetséget az Úrral. Ma hív az Úr kötelességünk teljesítésére, mert holnap már késő lehet. Az üdvösség többet ér mint akármennyi pénz vagy gazdagság. Ne felejtkezzünk el arról, hogy: »a sáfároknak megkívántatik az, hogy mindegyik hívnek találtassék«. S jegyezzük meg jól Megváltónk ama szavait: »Aki hív a kevesen a sokan is hív az; és aki a kevesen hamis a sokan is hamis az.«

»Ma az alkalmas idő, ma hozzátok be a dézsmát és az áldozatokat, s próbáljatok meg ezen, ha meg nem nyitom

az egek csatornáit, ha áldást nem bocsátok reátok.»

Bár fogadná el ezen hívást minden jelenlevő, hogy része lehessen azokkal, akiknek azt fogja mondani az Úr az ő eljövételénél: »Jertek el az én Atyámnak áldottai, birjátok az országot, mely megkésztetett néktek a világ fundamentumának felvettetése előtt.«

7. előadás. — 1908. december 20-ára.

A szentlélek az Úr anyaszentegyházának a legszükségesebb ajándék.

White E. G.

Halála előtt a Megváltó az ő anyaszentegyháza számára legszükségesebb ajándékért — a szentlélek megnyeréséért könyörgött, mert a szentlélek az egyháznak ereje. »Én pedig kérem az Atyát és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké. Tudniillik az igazságnak lelkét, melyet a világ be nem vehet; mert nem látja őt és nem ismeri őt; ti pedig ismeritek őtet, mert bennetek lakik és bennetek marad. Nem hagylak titeket árvául, megtérek hozzátok.«

A szentlélek azelőtt is már működött az emberek szívében, a megváltás munkájának végrehajtásában, de a mi Údvőzítőnk személyesen volt tanítványai körében, nem kívántak más segítséget. Eltávozása után azonban szükségessé vált a szentlélek megadása.

A szentlélek mint a Megváltó képviselője, független és szabad. Míg Krisztus testben járt, addig személyesen csak egy helyen lehetett egyszerre. A szentlélek közbenjárása által azonban a Megváltó mindenütt gyermekeinél lehet minden nap »a világ végezetéig«.

A vigasztaló szentlélek »az igazság lelkének« is nevezetik, mert hivatása az igazság kijelentése és megmagyarázása. A szívben lakik mint az igazság lelke, s itt vigasztalásra szolgál, mert a békességben és az igazságban van vigasztalás, a hamisságban ellenben békétlenség. A hamis tanok és emberi hagyományok által Sátán erőt vesz az

emberi elme felett. A szentírás által a szentlélek szól az emberi észhez, és benyomást gyakorol a szívre. Így felderíti a tévedéseket és kiirtja azokat életünkben. Az igazság lelke a szentírás által vezeti a lelkeket Istenhez.

Örömmel jelentette ki a Megváltó tanítványainak, hogy a szentlélek segítségével lesz azután az ő egyházának. A szentlélek ajándéka a legnagyobb ajándékot képezi, amit Isten adhat az ő egyházának. A gonoszság hatalma már évszázadok óta gyökeret vert és az embereket oly rabságba ejtette, amelyből alig volt remény őtet megszabadítani. Csakis egyedül a szentlélek által Isten hatalmas közreműködésével törnek meg a gonoszság összes bilincsei. A szentlélek által megtisztul a szív; a szentlélek részesévé tesz hennünket az Isten természetében.

Krisztus azért jött el, hogy az Atyját dicsőítse és szeretetét hirdesse. A szentlélek azonban azért jött el, hogy a Megváltót dicsőítse és az emberekben az isteni jellemet kifejelessze.

»És mikor eljő a vigasztaló, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.« A szentlélek közbenjárása nélkül hasztalanul hirdetjük a világnak az evangéliumot. Csak akkor, midőn a szentlélek befolyás közreműködik, válik termékennyé az igazság magva az emberek szívében. Hogyha mindjárt a legnagyobb készséggel és ékesszólással hirdetjük is az Isten szavát, ha az isteni lélek nem hatja át, eredménytelen marad minden fáradság. Bármilyen tudós és tanult legyen az egyén, csak akkor tud az Úrhoz vezetni lelkeket, hogyha a szentlélek a munkatársa. Mikor még egyetlenegy könyv sem volt megírva az új-testamentumból, mikor még egyetlenegy nyilvános tanítást se tartottak az apostolok: a szentlélek az imádkozó tanítványokat megszállván már azt mondták ellenségeik: »Íme betöltötték Jeruzsálemet tudományukkal.«

Krisztus megígérte anyaszentegyházának a szentlélek ajándékát, s ezen ígéret éppúgy a mieink mint az első tanítványoké. De mint minden más ígéret, ennek beteljesedése is bizonyos feltételektől függ. Vannak sokan, kik Krisztus

tus nevét vallják és a szentlélekről beszélnek s még sem tapasztalják annak áldásos hatását. Nem engedik a szentlelket vezetni. Nem mi használhatjuk a szentlelket, hanem a szentlélek bennünket akar felhasználni. Az ő szentlelke által azt viszi végbe az Úr bennünk, ami neki tetszésére szolgál. Sokan azonban akadályozzák ezen munkát. Ők maguk akarnak cselekedni, s ennél fogva nem nyerik meg a mennyei ajándékot. Csak az engedelmeseknek, a csendesen váróknak adatik meg a szentlélek ajándéka. Ezen áldás magában rejt minden más mennyei ajándékot s adatik hitünk és Krisztus kegyelmének mértéke szerint.

Hogyha a szentlélek az ember szívét elfoglalja, akkor megváltozik az egész élet. A gonosz gondolatok eltávoznak, s a helytelen cselekedetek megszűnnek. Szeretet, szelidség és békesség foglalja el a harag, irigység és civakodás helyét. Öröm tölti be szívünket bánat helyett s arcunk fénylik a mennyei boldogságtól. Nem látja ugyan senki azt a kezet, amely a terheket emeli és hordja a nehézségeket, de ama láthatatlan erő új teremtetést állít elő az Isten hasonlatosságára.

A szentlélek elfogadása felruhazza az emberi lelket a Megváltó jellemének tulajdonságaival. Csak az ilyenek, akik így taníttatnak Istentől és belső életükben tapasztalják a szentlélek működését, méltók és képesek az Úr gyülekezetének képviselőit és vezetésére.

Csak az olyan hit, ami Istentől származik, képes a hitre vezetni. Aki igazán akar az Úrnak szolgálni, az Úrtól kell hogy szülessék. Így tisztul meg a szív és elme s betelik az egész lény isteni szeretettel. Hajlandó lesz az ember Isten minden parancsolatának megtartására és igaz istenitiszteletre. Ez a szentlélek igazi gyümölcse. Minden szívbeli ima a szentlélek indításából ered, s az ilyen ima tetsző az Úr előtt. Ha egy lélek az Úrhoz megtér, a szentlélek munkája az. A Megváltó elfoglalja szívét, énjét s kijelenti magát neki. Így teszi fiaivá és leányainvá a hozzá megtérő lelkeket. Isten úgy fogadja el

az embereket, amint hozzájönnek, s tanítja és szolgálatára előkészíti. A szentlélek, ha elfogadtatik, minden erény elérésére vezet. A szentlélek vezetése alatt az egyén szépen fejlődik és megerősödik Isten minden dolgaiban. A gyenge állhatatlan és félénk lelkű, megerősödik és állhatatossá válik. A Krisztussal való összeköttetésben kiszélesedik a látóköre, lelki szeme élesedik és felfogási képessége megerősödik. Aki Krisztusnak szolgálni vágyik, az az igazság napja által megerősödik s gyümölcsöt hoz bőségesen. Az első tanítványok kimentek az ígét hirdetni. Életükben is megnyilatkozott a Krisztus s így az Úr velük volt, s megerősítette az ő szavait, »sok erővel és csodatételekkel«. Ezek a tanítványok készültek azon nagy munkára. A pünkösdi ünnep előtt összegyűltek és eltávolítottak minden közöttük létező akadályokat és nehézségeket. Egyértelműre jutottak. Elhitték, hogy a Megváltó teljesíti az ő ígétét, s így hittel könyörögtek. Nem maguk részére kérték az áldást, hanem foglalkoztak a lelkek megtérésével. Tudták, hogy kötelességük az evangélium hirdetése a föld minden részében s ezen kötelességük betöltésére a megígért erő után vágytak. Azért jött is el a megígért áldás azon a napon, és ezerek megtértek.

Így lehet ez most is. Az emberi tudomány helyett hirdessük Istennek ígétét. Tegyük félre minden egyenlenséget, s iparkodjunk elveszett lelkeket az Úrhoz vezetni. Könyörögjünk az Úr áldásáért hittel s meg is fogjuk azt nyerni. Az apostolok idejében kitöltött a »korán való eső«, de mireánk a »későn való eső« vár még nagyobb mértékben.

Minden lélek, aki teljesen átadja magát az Úrnak, folyton élvezi Isten áldásait. A mennyek kifogyhatatlan kincsei állanak rendelkezésére. Krisztus megajándékozta minden erejével s az ő kegyelme képessé tesz minden munka teljesítésére. Aki övele munkálkodik összhangzásban a legnagyobb tettekre képes s sok lelket vezethet az élet fejedelméhez.

akkor a szennyes ruhák sohasem vétetnek el tőlünk. Először hajlandóságot kell mutatni, hogy azoktól meg akarunk szabadulni. Gyűlölni kell megtanulnunk a bűnt, s hogyha akkor bekövetkezik a nyomorúság napja, az angyalok körülvesznek mint egy tüzes fal és végre elkísérnek bennünket a megváltottak földjére.

Midőn a bűn csábít, jusson eszünkbe, hogy Krisztus esedezik érettünk a mennyei szentek szentjében. Hogyha bűneinket eltávolítjuk magunktól s hittel fordulunk őhozzá, akkor ő felemlíti neveinket az Atya előtt. »Íme az én markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid vannak előttem szüntelen.« Akkor ki megy a parancs, hogy az angyalok megvédjenek. A nagy próbáltatás idejében azt fogják mondani: »Eredj el azért én népem, menj be a te ágyasházadba, és zárd be a te ajtódat teutánad; rejtse el magadat egy kevéssé, egy szempillantásig, míg az én haragom elomlik.« Micsoda rejtkehek azok Isten népe részére? — Ezek Krisztus és az ő angyalai. Az Úr népe abban az időben nem lesz mind egy helyen, hanem csoportokban lesznek a világ minden részében s egyenként próbáltatnak meg. Mindenkinnek meg kell állania a próbában.

Nem volt oly idő, midőn Isten népének nagyobb szüksége lett volna az Úr ígéreteire, mint most: gyakoroljunk hitet és bizodalmat. Míg a bűntől való szabadulásról beszélünk, ne felejtkezzünk meg arról, hogy Krisztus eljött e világra, hogy a bűnösöket megmentse. Bátorításunkra szolgálhat azon gondolat, hogy az Úr Jézus Krisztusnak vére megtisztít minden bűneinktől. Nem szabad az Izráel szentjének hatalmát korlátozni. Azt akarja, hogy úgy jöjjünk hozzá, amint vagyunk. De ne szomorítsuk meg szentlelkét azáltal, hogy a bűnben tovább maradunk. Hogyha vétkezünk, ne csüggedjünk. Íme az ígért: »Hogyha valaki vétkezendik, vagyon szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.« Úgy érzem, hogy ezen egy dicső ígértért örökös hálával tartozunk az Úrnak. Szedjük össze az ígért ezen drága gyöngyeit, s midőn Sátán vétekekkel vádol s kétkedéssel akar tölteni szívünk Isten

íránt, akkor ismételjük Megváltónk ama szavait: »Aki énhozzám jó, semmiképpen nem vetem ki.«

2. előadás. — 1908. december 12-ére.

Az adventi nép biztos győzelme.

Butler G. J.

Minden igazi hívő lélek biztosra veszi, hogy Isten összes ígéreteit teljesíteni fogja s azért egy pillanatig sem kételkedik a Jelenések 14. 6-12. verseiben foglalt hármias üzenet teljességében.

A földön minden bizonytalan. Azért igyekeznek az emberek pénzüket és vagyonukat lehetőleg biztos intézményekbe fektetni és ha mindjárt nagyobbak is a befektetési költségek, mégis a végeredményt nézik az emberek. Miért is van az, hogy az emberek annyi sok pénzt és vagyont áldoznak földi dolgokra, még akkor is, ha kétes a végeredmény, — míg Istenben nem mernek bízni, akinek szava s ígéretei pedig oly biztosak?!

Minden igazi hetednap-adventistánál a földi reménységek, az anyagi dolgok másodrendű kérdést képeznek, míg a boldog reménység: a megváltás Krisztus dicsőséges eljövetele alkalmával az első helyet foglalja el életében. Hite Isten csalhatatlan beszédjén alapszik. Könnyebb az égnék és földnek elmúlnia mint egy betűnek Isten ígőjéből. Mindenütt látjuk az örökkévaló változás nyomait s a bátrak szívét is elfogja a félelem. Az öngyilkosok száma évről-évre szaporodik. Ezrek meg ezrek vetnek véget önkezükkel életüknek. Az általános anárchoz vezető reménytelenség és kétségbeesés rettenetes bizonyítéka ez! Ezer meg ezer lélek sóvárog világosság után és a régi pogány világ homályos tanainak lidére fényét követve vakon a spiritizmus, okkultizmus, hinduizmus, buddhizmus és mohamedanizmus karjaiba vetik magukat, míg az életadó igazságnak hátat fordítanak. Ez is az időknék egy jele.

Ennek a sötétségnek egyik oka az, hogy a keresztyén egyházak megvetették

profétai kijelentéseket. A protestáns egyházak az evangéliumi világosság örízői voltak a végső ideig. Ekkor felhangzott az első angyali üzenet: »Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének ideje.« Jel. 14. 6. 7. Ennek az üzenetnek kihirdetése a szentek felett való ítélet kezdetét jelölte s addig fog tartani, míg ez a munka véget nem ér a mennyi szentélyben. Miller Vilmos s mellette körülbelül háromszáz prédikátor hirdette ezt az igazságot az Egyesült Államokban. Az ő világ minden részében is felhangzott úgy, hogy mondhatni — eddig ily általános ébredés nem történt.

Természetes és Isten jellemével összhangzóan van ezen üzenet hirdetése, mely a szentek felett való ítélet megkezdését hozza köztudomásra.

Isten igéjére van alapítva.

Megtaláljuk Dán. 8. 14-ben s magyarázatát Dán. 9. 24-27-ben: »Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig és azután megtisztíttatik a szenthely.« A földi szentség megtisztítása mindig Izráel népének megítélését jelentette. A mennyi szentségnek, a valóságos sátornak megtisztítása Isten népének megítélését, a kegyelemidő befejezését és a bűn eltörlését jelenti, amely után eljő az Úr Jézus Krisztus is. A kétezer és háromszáz estve reggel (év-nap) Kr. előtt 457-ben vette kezdetét, midőn kiadatott a rendelet Jeruzsálem városának és a templomnak felépítésére s végződött Kr. után 1844-ben. A számok nem hazudnak. Ha tudjuk a kezdő pontot, akkor tudhatjuk azt is, mikor végződik. S éppen abban az időben, midőn ez az időszak lejárt, beteljesedett több más igen fontos jövődőlés is. Egy világmozgalom indult meg és száz ezer követője lett nemcsak az Egyesült Államokban, hanem az ő világ minden részeiben is.

De miképpen talált utat ez az üzenet az egyházak körébe és a sokasághoz? Éppúgy mint régen Keresztelő János üzenete a zsidó néphez, mely a Megváltó első eljövételéről szólott. Kezdetben nagy feltűnést keltett üzenete s igen sokan kiementek a pusztába szavait hallgatni. Sokan el is fogadták nagy örömmel. A

nagyok azonban, a gazdagok és a magas állásban levő előjárók, tanítók visszatartották. Így volt ez Noé idejében is, így volt ez minden időben és a mi időnk sem tett kivételt.

Erre a második angyali üzenet következett, mely arra a nagy erkölcsi hanyatlásra mutatott reá, mely a protestáns egyházakban az első angyali üzenet elutasítása, a proféciai kijelentések megvetése nyomán beállott. Fontos proféciai kijelentéseket, melyek a bibliai jövődöléseknek körülbelül negyed-részt képezik — nem veszik tekintetbe. A proféciai világosság megvetésének káros és végzetes következménye mindenütt látható. Az erős proféciai beszédek helyébe emberi rendelkezések, homályos tanok és mesék léptek, melyek mindig messzebb elvezetnek a helyes úttól. Őh bárasak láthatna a szegény elvakított modern keresztyénség, hogy Babilon milyen mélyre süllyedt, mennyire elesett.

Ez a második angyali üzenet hirdetése Krisztus eljöveteléig fog tartani.

A harmadik angyali üzenet a két előbbi összekapcsolása.

Ennek a harmas angyali üzenetnek a hirdetése egy népet készít elő Krisztus második eljövetelére. Oly igazságokat, tanokat és intéseket tartalmaz, melyek által minden hívó és engedelmes lélek megtisztul és tökéletes jellemet nyer. Ez a komoly üzenet nemcsak a pápai tévedésektől ment meg, hanem visszavezet a tiszta evangélium és az apostolok álláspontjához, az Isten parancsolatainak megtartásához. Ez ennek a nagy reform-mozgalomnak a célja ebben az utolsó időben.

Evvel a munkával bizott meg bennünket, kedves testvérek, a gondviselés, hogy ezt az utolsó üzenetet hirdessük ezerhatszáz millió élő lénynek, még mielőtt az Úr eljő. Hiszitek-e ezt a nagy igazságot? Képes valaki azt kétségbe vonni? Körülbelül 13 nagy proféciai jövődölésből láthatjuk, hogy az Úrnak eljövetele közel van. Ennek a cikknek szűk keretében nem szólhatunk részletesen Dániel és János jövődöléseiről és Megváltónk jóslatairól. Mindezek a végső idővel foglalkoznak. Az Úr igéje világosan szól ezen időről, s mindenki érzi,

hogy komoly időket élünk. A világ számtalan találmánnyal dicsekszik. A szentírás száz meg száz nyelvre le van fordítva és az evangélium igazsága a világ minden részében terjesztetik.

Vannak olyanok, akik mindezekből arra következtetnek, hogy az egész világ meg fog térni, hogy minden ember a saját maga megváltója és hogy szép napok fognak derülni az emberiségre. A szentírásban ellenben azt találjuk, hogy ez a gyors és rohamos fejlődés a vég és a kegyelem lejárásiának biztos jele. Megváltónk mondja, hogy »prédikáltatik az Isten országának evangéliuma az egész földön és ezek után eljő a vég.« Midőn az általa megmondott jelek beteljesülnek, akkor jő el az »Embernek fia« nagy dicsőséggel és hatalommal. »Ég és föld elmulnak, de az ő beszéde semmiképpen el nem mulik.« Azonképpen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok, hogy közel vagyon a Krisztus és csak az ajtó előtt.

Kedves testvérek, hiszitek-e Krisztus Urunk eme szavait? *Tudjátok-e* ti is, hogy közel van az Úr? Lehet-e Megváltónk szavait kétségbe vonni? Ezek igen fontos kérdések. Némelyek közülünk egész életüket ezen munkának szentelték. Hallottuk az örömdetes és dicső szót: »Eljött az ő ítéletének órája.« Láttuk, hogy a nagy keresztyén egyházak a proféciai ígék megvetése által homályba és sötétségbe borultak. A hitetlenség és a kétely erőt vett rajtuk, mert a szentírás isteni jellegét kétségbe vonták és a theologiai intézetekben a racionalizmus és az atheismus tanáinak nyitottak kaput. Valóban elesett Babilon!

De — hála Istennek — elértük a harmadik angyali üzenet idejét is és örömmel üdvözlöttük annak fényes világosságát. Mi is csatlakozhatunk azokhoz, kikről az mondatik: »Itt tetszik meg, kik tartják meg az Isten parancsolatját és az Úr Jézusban való hitet,« és mi is várhatjuk vágyó reménységgel azt a fehér felhőt, mely visszahozza a királyoknak királyát: az Úr Jézus Krisztust. Mi tudjuk, hogy eljött a várás ideje. Már évek hosszú sora óta élvezzük a szentlélek bizonyágtételeit. Ebben az előjogban az adventi

mozgalom keletkezése óta részesülünk már mind a mai napig. Hála az Úrnak, hogy szolgálja még mind a mai napig megtartatott közöttünk és az általa adott bizonyágtételek most is még tanítá-sunkra és intésünkre szolgálnak.

Láttuk azon férfiak küzdelmeit, szenvedéseit és kitartását, akik ezen mozgalmat indították. Már akkor is összeköttetésben voltam ezen mozgalommal, midőn a hívők száma nem volt több ötvennél. Óh, mily erős hitre volt akkor szükség! Nagy akadályok ellen kellett küzdenünk, amelyekről most fogalmunk sincs. Figyelemmel kísértük ezen mozgalom fejlődését a mai napig és bátran mondhatjuk, hogy minden évben megerősödött és nagy lépéssel előrehaladt.

Ezen üzenetet most már hirdetik a világ minden részében. Isten dicsőségére mondhatjuk, hogy nincs az egész világon más hitfelekezet, mely oly gyorsan és biztosan előrehalad és fejlődik mint a hetednap-adventisták. Az Úr munkája és ügye ez, máskülönben nem állaná meg helyét a sok akadály és próba között.

Azok az igazságok, amelyeket mi hirdetünk, a szentírásból származnak. Munkánk előrehalad. Teljesen összeforrott népet képezünk. Hálát mondunk azért a keresztségnek, amely az elfogadott igazságokban rejlik, de a keresztség emeli az embert, áldást hoz annak, a ki türelemmel hordozza.

Igaz, hogy nem mindenki marad meg, aki hozzáunk csatlakozik. Némelyek elhagynak bennünket és ez leverőleg hat az olyanokra, akik nem teljes szívből követik a Megváltót. De így volt ez akkor is, midőn Krisztus a földön járt. Sokan szívesen hallgatták őt és egy ideig követtek is, midőn azonban nehéz próbák következtek s az út rögös és kemény lett: ismét elhagyták. Az emberi természet gyenge, de aki mindvégig hű marad: az üdvözl.

Közel vagyunk már ahhoz a pont-hoz, ahol a hajó az óhajtott révbe fut. Mit gondolnánk egy olyan egyénről, aki épp akkor hagyná el a hajót, midőn az már a kikötőhöz közeledik?

»Ne vessétek el annakokáért a ti bizodalmatokat, melynek nagy jutalom

fizetése vagyon . . . Mert még egy kevés idő vagyon és aki eljövendő eljö és nem késik.»

3. előadás. — 1908. december 13-ára.

Krisztus és a bűnös.

Thompson G. B.

»Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

»Az, aki bűnt nem ismert, bűnné tetetett értünk. Istennek szent és ártatlan béránya, aki szeretete az igazságot és gyűlölte a hamisságot, hogy az emberiséget megmentse a bűnt magára vette. Felfoghatatlan titok ez. Valaki azt mondta: Ne várjátok tőlem, hogy a megváltás nagy tényét fejtegessem. Át vagyok tőle hatva, kimondhatatlan nagy örömet érzek, mikor elmélkedem felette s úgy érzem magam, mintha kis gyermek volnék, aki szép hegyes vidéken, szép virágos mezőkben gyönyörködik, vagy mint egy égi lény, aki az útját elveszítette a csillagok fényes világában. Isteni érzés fog el, s csak rámutatni tudok arra amit látok, megmagyarázni nem vagyok képes. Tanítson a szentlélek megértenünk a megváltás magasztos dolgait!»

Krisztus mindent feláldozott az emberiség megváltásáért. »Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.« Krisztus nem fényes palotában született, hanem jászolra hagyta el trónját, s szegénységért minden gazdagságát. Ezt azért tette, hogy egy engedetlen, elveszett és bűnös világot megváltson és gazdaggá tegyen. Lár mindennel bírt, »nem tekintette zsákmánynak, hogy ő Istennel egyenlő. Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vővén fel, emberekhez hasonlónak lévén. És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.« Filip. 2, 6-8.

Istennek az ember iránt való szeretete a bűnboesés után éppoly nagy volt

mint azelőtt. Éppoly kevésbé lehetett boldog a Megváltó az emberiség boldogtalan állapota miatt, mint egy szerető szülői szív, míg tudja, hogy egyik kedves gyermeke valahol a sötét hideg világban veszélyes utakon tévelyeg.

Jézus szereti a bűnösöket. Midőn a földön járt, a farizéusok zúgolódva mondták róla: »Ez bűnösöket fogad magához és velök együtt eszik.« Luk. 15, 2. De ezen szemrehányás neki dicséretére szolgál, mert ő bűnösöket megmenteni jött el. Mai napig is elfogadja őket. A szív ajtaja előtt áll és kopogtat, s ha valaki meghallja az ő szavát és megnyitja az ajtót, bemegy ahhoz és vacserál azzal. Jel. 3, 20. Gyakran megkísérli ellenünk velünk elhitetni, hogy nagyobbak bűneink mint Isten kegyelme s ennél fogva nincs megbocsátás számunkra. De Megváltónk a bűnösökért halt meg. Az ő áldozata elégséges arra, hogy még az első bűnösöket is megmentse (1. Tim. 1, 15) s aki hozzá jó, ezt semmiképpen ki nem veti. Ján. 6, 37. Ha úgy érzed, el vagy veszte? Akkor hidd el, hogy azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtartsa ami elveszti. Luk. 19, 10. Gyenge vagy-e, tehetetlen és erőtlen vagy-e? Ha úgy van, akkor tudd meg, hogy Krisztus az erőtlenségért halt meg. Róm. 5, 6.

Lehetetlen, hogy Krisztus Urunk visszautasítana oly bűnöst, aki töredelmes szívvel és bűnbánó lélekkel hozzá fordul bűnboesánatért.

A bűnbánó és vétkekkel megterhelatlornak, akinek csak egynehány órája volt még hátra az élethől, megígérte az ő dicső országát. Ily indulattal fordul minden e földön élő és bűnbánó gonosztevőhöz.

Péter megtagadta őt s erősítette, hogy nem ismeri a Megváltót s mégis feltámadása reggelén azt mondta az Ővözítő: »Menjete és mondjátok meg Péternek és a többi tanítványoknak. Midőn Judás csókjával elárulta őt, ha az-jának szólította még. Máté 26, 50. Krisztus szeretete nagy azokhoz, kiknek segítségre van szükségük. Azt óhajtja a Megváltó, hogy úgy jöjjünk hozzá amint vagyunk. Forduljunk hozzá minden

gyengeségünkkel, tudatlanságunkkal és bűnösségünkkel, s boruljunk le lábaihoz. Ő megbocsát, megerősít és meggyógyít örömmel.

A »Jézushoz vezető út« című műből azt olvassuk: »Ezrek tévednek itt, mert nem hiszik, hogy Jézus személyesen, egyes embernek is megbocsát.« Ezek nem fogják Istent szavánál. Mindazoknak kiváltságuk ez, akik az isteni felreteleket magukra vonatkoztatják, hogy tudhassák, hogy minden bűnök megbocsáttatnak ingyen. Félre hát azzal a gyanuval, mintha Isten ígéretei nem vonatkoznának reád. Minden áthágó bűnösre tartoznak azok. Krisztus által erő és kegyelem adatik s a szolgáló angyalok által kiszolgáltatik minden hívő léleknek. Senki sem olyan bűnös, hogy ne találjon erőt, tisztaságot, megigazulást Jézusban, ki meghalt mindenekért. Ő vár mindeneket, hogy levegye róluk a bűnökkel rakott és beszennyezett ruhát, és adjon helyébe megigazulás fehér ruháját. Jézus életre hív és nem halálra.« 60. old.

»Bűnné tétetett érettünk, aki bűnt nem ismert.« Magára vette természetünket. Felvette magára a bűnös testet. Ő valóban ember fia lett. »Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtlén vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűnös testnek hasonlatosságában, és a bűnért kárhoztatá a bűnt testben.« Róm. 8, 3.

»Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könnyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűnéért. Mert amennyiben szenvedett ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.« Zsid. 2, 17. 18. »Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan kivéve a bűnt.« Zsid. 4, 15.

Lehet-e még alkalmasabb szavakat találni a bűnös lélek bátorítására mint ezek? »Bűnös testben«, »mindenekben megkísértetve« eljött, hogy az elveszett és a bűn által leigázott embereket megtudja váltani.

Vajjon megkísértetünk-e? Legyünk

bátorsággal, mert a mi nagy főpapunk ugyanazt tapasztalta bűnös testünk hasonlatosságában, ő legyőzött minden támadó kísértést. Sátán már teljesen le van győzve. Nekünk már csak egy legyőzött ellenséggel van dolgunk. Az Üdvözítő a mi testünkben is akar lakni, hogy ott is ő diadalmaskodjon minden testi erőtlenség felett. Ez minden hívő előjogában áll. Krisztus azt mondja: minden megtérő léleknek: »Íme adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok és az ellenségnek minden erején, és semmi nem árthat néktek.« Luk. 10, 19. Az, aki az egeket teremtette és mindezeket hatalmas szavával megtartja, képes a bűntől őrizni és a dicsősége elé állítani feddhetetlenségben nagy örömmel.« Jnd. 24. A pogányok istenei nem nyújthatnak segítséget senkinek, de a mi Istenünk, aki teremtette a mennyet és a földet, nem hagyja el az őbenne hívőket.

Az emberiség megváltása nagyobb dolgot képez mint sokan gondolják. Midőn Üdvözítőnk magára vette a bűnös testet, akkor kitette magát a bűnbeesés lehetőségének. Igen sokat kockáztatott. Épp ezen tény teszi oly nagygyá az Úrnak áldozatát. »Az idők kívánsága« című könyvben azt olvassuk:

»Sátán kezdetben irigyelte Krisztust az ő rangja és állása végett a mennyekben. Még nagyobbra nőtt szívében ezen gyűlölet, midőn kivetett a mennyből. Gyűlölte azért, mert vállalkozott a bűnösök megváltására. Az atya megengedte, hogy szerelmes fia bűnös és erőtlén testben eljőjön e világra, ahol a Sátán uralkodott. Megengedte, hogy az Üdvözítő az élet minden nehézségét és terhet megismerje. Ott vette fel Megváltónk a küzdelmet, ahol az ember félbehagyta és emberi természettel felruházva végig küzdötte a harcot a bűnbeesés lehetőségével szemben.« 49. és 117. oldal.

Az emberi ész nem képes végére menni a megváltási terv titkának. Csak Isten szeretetének fényében magyarázható meg az. A Golgothán való kereszthalál nemcsak e föld lakói előtt nyilvánította az Isten nagy szeretetét, hanem az egész világ egyeteme előtt.

Isten *mindent* megtett az emberiség megváltásáért.

Nines helye az önzésnek annak szívében, aki átadja magát az Úrnak. Ez különösen igaz az adventi népnél. Jézus nemsokára ismét eljön. Akár elkészülve akár nem, eleibe kell mennünk. A Golgothán történt nagy áldozattal és a Krisztus közeli eljövételének tényével szemben vajjon nem jött-e még el az idő, hogy *magunkat és mindenünket az oltárra feláldozzuk!* Igaz, hogy nem a cselekedetek által nyerhetünk igazulást, — mert Isten tetszését nem lehet megvásárolni — de azért mégis, midőn azon nagy áldozatot szemléljük, amelyet Krisztus hozott érettünk, akkor már nem ragaszkodhatunk önzéssel vagyonunkhoz, míg millió meg millió lélek a bűnben elvész. A bizonyoságtétel könyvében azt olvassuk: Az angyal mondá: „A veszedelem közeledik mint a forgószél.” Kértem őt, hogy mentse meg azokat, kik a világot szeretik, vagyonukhoz és pénzük-höz ragaszkodnak, s kik nem hajlandók áldozatot hozni azok részére, kik lelkileg öheznek s bűnökben elvesznek.

Midőn láttam a szegény lelkeket szükségükben meghalni anélkül, hogy a »jelenvaló igazságot« megtudták volna, s éppen azért, mert némelyek az Úr népe közül nem voltak hajlandók az Úr munkájára adakozni, akkor kértem az angyalt, hogy vegye el tőlem ezen szomorú képet. Láttam, hogy midőn az Üdvözítő némelyektől megkivánta azt, amit a gazdag ifjútól kért (Máté 19, 16–22), akkor szomorú tekintettel eltávoztak tőle. De nemsokára a kártevő és a veszedelem utólérte s mindentől megfosztotta őket, úgy hogy semmi nem maradt meg.

Azután láttam a szerető Megváltót, midőn a mennyei dicsőséget elhagyta, s a sötét bűnös világra jött, hogy az emberekért halált szenvedjen, az igaz a bűnösökért, az ártatlan az engedetlenekért. Láttam, miként túrt minden gúnyt, szégyent, midőn megütötték s végre a rövid koszorút fejére nyomták. Az angyal kérdő: Kiért szenvedő őt? Óh! én tudtam, hogy mindez érettünk történt.

Azután ismét felmerült azoknak képe, kik nem voltak hajlandók áldozatra.

Nem adakoztak az evangélium igazságának elterjesztésére. Az angyal kérdő: Vajjon az ilyenek juthatnak-e az Istennek országába? Egy másik égi lény válaszolá: Nem! soha! — soha! Akik az Úr munkájának előremenetele után nem érdeklődnek, azok nem vehetnek részt Mózes és a Bárány énekében. »40. és 41. oldal.

Az Üdvözítő önfeláldozó szeretetét indítson minden hívő lelket teljes odaadásra és szolgálatra. Minden bűnt el kell hagyni. Buzgón könyörögjünk Isten hű szolgájával Dáviddal: »Vizsgáld meg engem, óh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbáld meg engem, és ismerd meg gondolataimat. És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? És vezérelj engem az örökkévalóság útján.« Zsolt. 139, 23. 24.

A szentek felett való ítélet megkezdődött s nemsokára bevégeződik. A körülmények megkivánják, hogy a bűntől teljesen megtisztuljon Isten népe. Önmagunkat, családjunkat, mindenünket az Úr oltárára kell rakni, ahogy a szűkség megkívánja. Most kell bőségesen adakozni, hogy az Isten országáról szóló evangélium hirdetve legyen a világ minden részében, és azután eljő a vég.

4. előadás. — 1908. december 16-ára.

Ilyés proféta üzenete. Malakiás proféta jövődöleése és beteljesedése.

Kern M. A.

A profécia egyik igen fontos és a mi időnkre vonatkozó jövődöleése, amelynek életünket szenteltük, a Malakiás proféta 4, 5. 6. versében való jövődöleés: »Íme elbocsátom néktek Ilyés profétát, minekelötte eljön az Úrnak nagy és becsületes napja. Ez az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjem a földet átokkal.«

Ezen jövődöleés részben beteljesedett Keresztelő János munkájában, mert János eljött »Ilyés proféta lelkével és erejével, hogy utat készítsen az Úrnak

első eljövételére. Azonban csak a Krisztus második eljövetele előtt történendő nagy reform-mozgalomban éri teljes beteljesedését. Csak azt a napot nevezhetjük méltóan az »Úr nagy és becsületes napjának«. Jóel is nevezi: nagy és rettenetes napjának. Jóel 2, 31. »Akkor sűrű a földnek minden nemzetsége és meglátják az embernek fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.« Máté 2, 30. Mikor a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasok és minden szolga és minden szabad, elrejték magukat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba. És mondának a hegyeknek: Essetek mireánk és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyi székekben ül, és a béránynak haragjától. Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja és ki állhat meg?« Jel. 6, 15-17.

De mielőtt ez a nagy és rettenetes nap bekövetkeznék, az Úr kegyelmességénél fogva egy üzenetet küld a világban élő emberiségnek, hogy ezen nagy eseményre tudjanak előkészülni. Minden időben az Úr tisztán kijelentette igazságát, hogy mindenki megtudja a különbséget az igazság és a tévedés között. Ebben az utolsó nagy küzdelemben az Úr az ő teljes világosságát kibocsátja úgy, hogy minden őszinte és igazságot szerető lélek, aki isteni kijelentéseket eltagadja, ura lehet a helyzetnek.

Ilyés proféta és munkája Izráel népének elszakadásának idejében képet nyújt azon nagy munkáról, amelynek meg kell történnie az utolsó időben.

Ha az úgy van, akkor igen jó, hogyha Ilyés proféta életét, munkáját tanulmányozzuk. Ő a történelem egyik legnagyobb alakja volt s egy kitűnő példája annak, hogy mire képes az Úr egy szegény tehetetlen emberi lényben végrehajtani, hogyha az illető aláveti magát az Úrnak. Ilyés az imádkozás barátja volt. »Ő buzgón imádkozott.« Ilyés a tevékenység és buzgóság embere volt. Az ő igaz lelke fel volt háborodva, midőn látta, hogy Izráel elhagyta az élő Istent és a bálványok után jártak, s Isten törvényét lábbal taposták. Bátor ember volt, aki nem az emberektől félt, hanem az Úr félelmét hordta szívében.

Noha hosszabb elmélkedés után a magányban az Úr kiszólította az élet hártérére és ő mindenkor hajlandó volt, akár a szegény özvegyek szolgálatába állani, akár a királyi udvarnál az Úr missióját teljesíteni. Ilyés proféta egész élete tanúsága azon igazságnak, hogy az Úr nem erő, nem hatalom által, hanem az ő szentlelke által cselekszik. Ezen nagy leckét nekünk is kell tanulnunk. Nekünk is kell végezniünk munkánkat Ilyés proféta lelkével és erejével. Ezen imahét éppen e célból lett elhatározva, hogy alkalom adassék az Úr keresésére és azon lélek megnyerésére. Hogyha Ilyés proféta hitével és az imádkozhatóság lelkével fel vagyunk ruházva, ha lelkek megmentésével komolyan foglalkozunk, akkor képesek leszünk munkánkat végezni. »Az Úr hajlandó megadni a szentlelket annak, aki igazán kéri.«

Egy külön munka a gyermekek és ifjak részére.

Midőn a proféta lelki szemei előtt felgördült a redőny, amely a jövőt elrejtí, akkor látta azon nagy reformációt, amely megtörténik a végső időben. Látta, hogy az atyáknak szíve hajol a fiakhoz és a fiak szíve az atyákhoz. Eszerint megtörténik egy nagy munka a gyermekek és ifjak részére. Várhatjuk tehát, hogy a gyermekek és ifjak meg lesznek térítve és egyesítve a szülőkkel; és azután egyesítve munkálkodnak, fáradoznak az emberek megváltásáért. Ez a szép munka már kezdetét vette, — már folyik közöttünk. Az Úr nagy világosságot adott nekünk a nevelés és iskolai oktatás terén. Ezen cél eléréseért három fontos eszközünk van: az otthon, a szombati iskola és az ifjak missiói egylete. A szombati iskolai munkánk létezik minden gyülekezetben és csoportban az egész világon; erős és sikeres eszköznek bizonyult a gyülekezeti élet fejlődésében. Ezt meg kellene jól jegyezni minden tagunk, hogy egész figyelmét és tehetőségét arra irányítsa, hogy az 1909. évben még nagyobb áldást érvünk el mint valaha.

Az otthon befolyása.

Az otthon mindennek alapja, s ezért ott kell már a gyermekeket és az ifja-

ságot tervbe venni, különben minden kísérlet kudarcot vall. Az atya, anya és a gyermekek oly kört képeznek, amelynél fontosabb nincs e földön. »Az otthon az atya birodalma, az anya világa, s a gyermek paradicsoma.« Az otthon a legnagyobb befolyást gyakorol a gyermeki életre és alakítja az egyén egész életét. Ott nyeri a gyermek az első és legtovább tartó benyomást, ott a mi fiaink és leányaink a legtöbb oktatásban részesülnek.

De óh, mily gyakran hiányzik a szeretet és gyöngédség lelke — azon magasztos keresztyéni jellem fejlődésére nélkülözhetetlen eszköz! Az életnek küzdelme és a földi javakért való törekedés igen sokszor lehetetlenné teszi a gondos nevelést. A szülők hirtelensége és rokonszenvtelen magaviselete, elkeseredettsége тұrhetetlen állapotot szül a családi körben, és az ilyen körülmények között nem csoda, ha a gyermeki szívben hiányzik minden szebb, tisztább és nemesebb jellemvonás. Az ilyen eltorzult életképeket nem lehet már kitörölni a szívből. Mily kevés időt szoktak némely szülők feláldozni gyermekük nevelésére — elhanyagolják a legfontosabb és legszentebb kötelességüket!

Kedves szülők, vajjon észreveszitek, mikor gyermekeitek töletek és az Úrtól visszavonulnak? Hívjuk meg újból a Megváltót otthonunkba, hogy a mi szívünk ismét gyermekeink felé forduljon, hogy ismét visszaállíttassék azon kedves összhangzás és gyöngéd rokon-érzés, amelynek lenni kell egy családi körben. Hozzon ezen imahét egy új tapasztalatot otthonunk körébe. A »Bizonyosságtételek« 7. kötet, 11. oldalon azt olvassuk: »Szülők, ne hanyagoljátok el azon munkát, ami reátok vár a családi életben! Ott van az első missiói földetek. A legfontosabb munka az, hogy gyermekeinket az Úrhoz vezessétek. Hogyha tévednek, bányátok velük gyöngöden. Egyesült erővel kell minden gonosztságot kiűzni a családi körből. Tudják meg a gyermekek, hogy ti szülők gaz keresztyének vagytok. Mutassátok meg, hogy a keresztfáról való tudomány gazán megváltott titeket, hogy boldo-

gok, nyugodtak és türelmesek vagytok. Hadd egyesüljenek veletek a megváltás munkájában, s midőn ezen nagy munka be lesz fejezve, akkor fogjátok meglátni, hogy ezen meg ezen lélek meg lett mentve. A hitetlenek gyalázatja az Úr népétől elvétetik és az Isten dicsősége nyingszik rajtunk.

A gyülekezeteket terhelő felelősség.

Gyermekeink iránti nagy felelősségünk ugyan megkezdődik a családi körben, de nem végződik ott. Meg van mondva nekünk, hogy a gyülekezet legelső és legfontosabb feladata az ifjúság után való szorgalmas érdeklődés. Óh, hol vannak az atyák és anyák Izraelben? Mind érdeklődjünk az ifjaink után — keresztyéni kötelességünk az. Sátán minden úton és módon megtámadja az ifjúságot, hogy hálójába kerítse. Kötelessége az Úr egyházának, hogy éber legyen. Igen sok elveszett azért, hogy az ifjúság eddig oly nagy mértékben elhanyagoltatott.

A gyülekezetek előjárói, az idősebb tagjai és az igehirdetők, mind érdeklődjenek az ifjúság lelki jólléte és fejlődése iránt — mert csak akkor végzik kötelességüket.

Felhívás egyesült szolgálatra.

Nemcsak mások lelki üdvéért, hanem saját fiaink és leányaink megmentéséért kell hogy egyesüljünk. A »Desire of Ages« című könyvben a következőt találjuk: »Ezen munka elhanyagolása az oka annak, hogy sokan ifjaink között csak alig tanulják meg a keresztyéni élet kezdőbetűit. Az ifjú nyughatatlansága és tevékenysége, mely sok gondra ad okot, oly utakra irányítható, hogy a legnagyobb áldásokra szolgáljon. A gyermekek életerősek és tevékenyek, s azok akik a nagykorhoz érnek, érzik egyéniségüket, azt előbb-utóbb érvényesíteni fogják. Épp ez az idő a legveszedelmesebb, de még legáldásosabb is lehet, hogyha gondosan és értelmesen vezetve lesz.

Épp azon reménnyel és életteli telt terékeny ifjúsághoz lett intézve ezen szó: »Ifjak, egyesüljétek és szervezkedjétek. Az Úr Jézus hű katonái, vegyé-

tek fel a munkát s mentsétek meg a lelkeket, kik veszedelemben vannak. Ne csak magatokért munkálkodjatok, hanem azok érdekében is, kik az igazságot nem ismerik!» Ilyen és ezekhez hasonló szavak által vagyunk felszólítva az egyesületre. Hála Istennek már sok helyen engedelmeskedtek a felszólításnak. Folytassuk a jó munkát!

5. előadás. — 1908. december 18-ára.

Missiói üzenetek a nagy világból.

A világposta nagy szolgálatot tesz a hármas angyal üzenetnek, általa folytonos összeköttetésbe lehetünk missió munkásaikkal a világ minden részében. Ez alkalommal ezen előljáró testvéreink fognak hozzánk szólni, kik távol földiken e nagy munkában munkálkodnak. Habár személyesen nem jelenhetnek meg közöttünk, mégis midőn ezen missiói kijelentéseket olvassuk, úgy tetszik mintha saját hangjukat hallanók.

Raft J. C. atyánkfia lesz az első, akit meghallgatunk. Így nyilatkozik a Skandináviában folyó munkáról: »Adjatok hálát Istennek az ő jóságáért, mert az ő kegyelmessége örökké tart. Egy ideig sötét fellegek borították reménységünk eget. Akkor jött az 1901. év, mikor az első konferenciát alakítottuk. Ez forduló pontot képez a mi történetünkben. Ezen missió föld felől azt gondoltuk egykor, hogy az ellenség győz: most szépen fejlődik. Csak a munkások hiányoznak. Fölkérjük kedves testvéreinket, hogy ezen imahét alkalmával imádkozzanak, hogy küldjön az Úr aratókat a nagy munkához. Szükségünk van fiatal, erős és bátor munkásokra.»

Westphal J. W. testvér azt írja Dél-Amerikából: »Első sorban fogadják el testvéreink üdvözetünket a világ minden részében. Örömmel tudatjuk veletek, hogy munkánk itt nálunk Dél-Amerikában előrehalad. Noha különböző próbák és nehézségek következnek reánk, számunk mégis folyton szaporodik. Sok üldözést szenvedünk, de mindazonáltal az Úr új bátorsággal tölti el szívünket. Egy Kalbermatten nevezetű, aki katona szolgálatban van,

miután sok próbán ment keresztül, úgy hogy még kivégzéssel is fenyegették, amiért szombatot nem tett szolgálatot, végre hűsége által az ő feljebbvalóinál nagy kegyben részesítettett. Sok helyen tett bizonyosságot az igazságról. Igen örülünk azon, hogy a világkonferencia határozata folytán sok új missionárust kaptunk.

Fogadják el testvéreink hálánkat, hogy ezen jó ügyért oly bőven adakoztak, mert csak ezáltal tétetett lehetségessé tervünk végrehajtása. Úgy érzeni, hogy egy szívvel és lélekkel vagrunk testvéreinkkel a világ minden részében. Testvérek, imádkozzatok a mi eddig elhanyagolt földrészünkért.»

Most már elhagyjuk Dél-Amerikát és a sötét Afrikához fordulunk. Hyatt testvér onnét azt írja: »Bátortalanító nyilatkozatról egyáltalában szó sem lehet az Afrikában folyó missió munkáról. A munka mindenfelé terjed. Nyassaföldön a beenszüllöttek nagy távolságból, még az elzárt portugáliai területből is jönnek hozzánk. Miután az igazságról tudást szereznek, hazatérnek és megmondják az ő hozzátartozóiknak. Úgy van ez a többi missió állomásoknál is. Moko t. azt írja, hogy Kafferföldön sokan elfogadták az igazságot. A nagy Zulu nemzet között, amely Dél-Afrika egyik főtörzse, megindult a munka.

Testvérek, kérjétek az Urat, hogy oly férfiakat küldjön hozzánk, kik bátorsággal és hűséggel hirdetik ezt az utolsó üzenetet ezen sötét földrészben.

Shaw J. L. t. Indiából azt írja: »Üdvözetet küldünk testvéreinknek Indiából. Hála Istennek mindegyikünknek élete megtartatott a lefolyt esztendőben. Új területet is hódítottunk meg. Megkezdjük a munkát Nyugat-Indiában. Enoch A. t. letelepedett a marathai nép között. A tamil szombatot ünneplő nép között szintén nyitott ajtóra talált James t. és családja. Szegénységünkben a tamil nép szívesen adott földet is s felkérték, hogy kezdje meg az iskolai munkát közöttük. Az éjszaki részekben Miller t. kezdte meg a munkát Locknowban. India egyik nagy városában. Votaw t. és neje megkezdtek a munkát Éjszaki-Birmában, ahol már öt kedves lélek

megkeresztelkedett. Az ott való budhisták felkértek, hogy iskolát nyissunk közöttük és megígérték, hogy száz tanuló küldenek.

Nagy előnyünkre szolgált kórházunk áthelyezése Kalkuttáról a Himalaja hegységben fekvő Mussoorie városba. Most több munka kerül mint amennyit végezni képesek. Burgess t. felgyógyult nehéz betegségéből, amióta átjöttünk. Nem régen tíz kedves testvér megkeresztelkedett, akik a bibliai iskolánk által jöttek az igazságba. Kevés idő múlva egynehány komoly indiai férfi és nő be fog lépni a missziói munkába. India jelenleg nehéz politikai hangulatokon megy keresztül.

Most van az idő, hogy Indiában munkálkodjunk, mert ha egyszer kitör a háborús idő, akkor sokkal nehezebb lesz munkálkodni mint béke idején. India legnagyobb része még semmit sem tud a jelenvaló igazságról. Ifjú erőre és bátor önfeláldozó munkásokra van szükségünk, és pedig most, kik ezen nagy terület különböző nyelveit könnyen megtanulják. Megvárjuk a választ! Testvéreink önfeláldozással és bizalommal tovább dolgoznak.

Schuberth H. F. t., a német unió előjárója, azt írja: »Mivel megint egy imahetet elértük, s ez alkalommal a lefolyt évre visszatekintünk, kiáltanunk kell a zsoltárral: »Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk.«

A mi területünk 140 millióival 10 szervezett egyesületbe és 4 misszióterületbe be van osztva, melyekben 201 munkás munkálódik. A tagok száma 1906 lélekkel szaporodott, 359-el több mint a múlt évben, úgy hogy az összes tagok száma körülbelül 8000-re növekedett. A dézsma 419.397 korona volt, 67.831 koronával több mint a múlt évben. A szombati iskola, imaheti és heti adakozások 18.313 koronával szaporodtak; az összes szaporodás a múlt évvel szemben tehát 86.144 korona volt.

De ha most az előttünk való munkára tekintünk, akkor érezzük saját gyengeségünket és az Úr külön segélyének szükségességét. A holland-belgiumi területben, ahol 9 millió lélek között 9 munkás működik — 1 millióra 1 munkás —

most 225 tagunk van; a balkán területen 13 millióval és 5 munkással — minden $2\frac{1}{2}$ millióra 1 munkás — a 11 különböző nyelv között 140 tagunk van; az osztrák misszió területben 26 millióval és 10 munkással — 1 munkás $2\frac{1}{2}$ millióra — a 9 különböző nyelvben 110 tagunk van, melyekből Bécsre $2\frac{1}{2}$ millió lakossal csak 20 tag esik. Végre még az utoljára munkába vett horvát misszió területet 2 millió lakossal említjük, melyben 2 munkásunk és 6 tagunk van.

Ha ezen nagy, érett területre tekintünk, ahol sok millió lélek 14 különböző nyelvvel még a sötétségben senyed, bizonyára elég okunk van Isten népet kérni, hogy emlékezzen rólunk imáiban.

Angliából Fitzgerald W. J. t. a következő bátorító szavakat írja: »Ezen nagy munkaterület összes misszió munkásai üdvözlétüket küldik testvéreiknek, kik habár a földön szétszórva élnek, mégis össze vannak kötve a jelenvaló igazság és a szeretet kötelékei által. Az Úrnak ügye itt Britanniában szépen halad előre. Az iskolánk, szanatoriaink fejlődnek. Sok iratokat és könyveket tudtunk elterjeszteni. Két új konferenciát alakítottunk: a skóciai és a walesi konferenciát. Már innen is küldtünk missionárusokat a föld különböző részeire, s reméljük, hogy a jövő évben még ennél is jobban fogjuk ezt megtehetni.

Tièche L. P. t., a latin unió előjárója, ezen katolikus földekről szól, akik a 16. században kizárták a reformáció fényes világosságát. Most azonban az utolsó reform-mozgalom világot gyújt ezen sötét földeken. Testvérünk azt mondja: »Mindenütt tapasztalunk előrehaladást, még Algériában, Éjszak-Afrikában is. Míg hálások vagyunk az Úrtól nyert áldásáért, mégis amellet szomorú, igen szomorú a szívünk, és pedig azért, hogy kénytelenek voltunk, munkásaink számát csökkenteni, hogy a kiadásaink bevételünket túl ne haladják. Hogyha az Úr népe valóban láthatná, hogy területünk 100 millió lakosa mily nagy sötétségben van és a románizmus és mohamedánizmus tévedéseiben már mennyire sülyedtek, akkor azt hiszem

nem engednék meg, hogy az Úrnak penztára megüresedjen. Van sok derék ifju a mi testvéreink között, aki hajlandó volna munkálkodni az Úr szőlőjében, csak nincsen módja a kiképezésre. Van azonban reménységünk, hogy jómódú testvéreink közül is találtnak, kik hajlandók lesznek, ott segítséget nyújtani, ahol nagy szükség van. Bátran folytatjuk a munkát s hálásak vagyunk minden nekünk nyújtott segítségért.»

Conradi L. R. atyánkfia, aki jelenleg Közép-Afrikát utazza át, azt írja nekünk: »1906. január 1 től 1908. június 30-ig 7000 lélek felvétetett Európában s a létszám 12000-től 16000-re emelkedett. A munka azóta megnyílt Szibériában és csoportok alakultak Turkestanban, Samarkándban, közel az indiai határnál. Német-Kelet-Afrikában az első hat megtért bennszülöttet megkereszteltük. A brit kelet-afrikai területen több mint 1000 lélek látogatta gyülekezetünket. Abessiniában is megkezdtek a munkát a skandináviai testvérek. Így a munka áthatol új területekre. Az Úr ma is csodákat művel: Testvéreink alig tudják elképzelni, hogy szabadság van Törökországban. De úgy van, megjött a szabadság napja végre Törökországra is! Most nyitva áll ezen nagy terület sok népével és nyelvével. Ott tartatott nemrég Beirutban, a Libanon hegység közelében, az első missziói értekezletünk. Jelen voltak képviselők Konstantinápolyból, Nikomédiából, Smyrnából, Athénből, Thébenből, Tarsusból, Antiochból és Jeruzsálemből. Most van az idő, hogy nagy erővel és odaadással folytassuk a munkát ezen a területen.

Szeptember havában tizenkét misszionárius elhagyta Európát, hogy Ázsiába, Afrikába és Kelet-Indiába megyen. Így már Európa is nyújt segélyt a szükségben levő népeknek. Fiatal testvéreink közül egynehányan szenvednek börtönt, azért, mert a szent szombatot nem akartak munkát végezni.»

Bender t., aki Nyugat-Indiában dolgozik, ahol 3000 testvérünk van, azt írja nekünk: »Indítva érezzük magunkat mondani: »Jer, magasztaljuk Istent, mert nagy dolgot művelt, azért nagyon vigadunk.« Többen, kik a közel mult-

ban idejöttek, meghaltak s most már pihennek fáradtságuktól.

Az Úr gazdagon megáldotta a missziói munkások áldozatát. A folyóirataink és könyveink elárúsítása által tért hódítottunk Venezuelában. A közép-amerikai konferencia központja Guatemala városában. Így két spanyol katolikus országnak adatik alkalom az igazság meghallgatására. A szigeteken is vannak franciák, kik nagy örömmel veszik az igazságot. Ezután Kolombia és Salvador tartományait akarunk megszállani. Egyetértünk veletek s örülünk, hogy egy munkában vagyunk.

Field t. Japán és Koreából azt írja: »A japán és koreai testvérek nagy szeretettel üdvözik hitsorsosaikat a világ minden részében. Az Úrnak keze hordozott bennünket s minden tekintetben előre tudtunk haladni. Hokkaido szigeten is megkezdődött a munka. Koreában is terjed az igazság községről községre. A közel multban 5 új misszionárius eljött Amerikából Koreába munkálkodni. Azonban csekély még azon munkások száma, akik itt az 50 millió japán és 10 millió koreai között dolgozik. Szükségünk van anyagi támogatásra, hogy iskoláinkat, szanatoriumainkat kellőképpen felépíthessük és megalapítsuk. Itt keleten nagy tevékenység mutatkozik és azért most az idő a munkálkodásra.«

Kína milliói nevében szól Anderson testvér azt mondva: »És prédikáltatik az Isten országának evangéliuma az egész földön, hogy az minden pogányoknak bizonyossággal legyen, és ezek után eljő a vég.

Tekintve Kína milliói fényében ezen vers nagy fontossággal bír, s mutatja, hogy Isten népének van még egy nagy kötelessége elvégzendő. Isten előtt még a legnagyobb feladat csekélység. Ma még csak alig jövünk számba Kína millióival szemben. Őt tartományban már folyik a munka. Előrehaladásról is tudunk beszélni, dacára annak, hogy számtalan nehézségekkel kell küzdenünk. Hisszük, hogy az Úr bölcseséget fog adni és értelmet, ha őbenne bízunk. Igaz, hogy nincsen fogalmunk munkánk nagyságáról és nehézségéről. A mult-

ban nem fordítottunk kellő figyelmet ezen nagy területre, de ez most már változott. Imádkozzunk, kedves testvéreim, hogy a munka nemsokára végbe menjen.»

Mi csak áment! tudunk mondani arra, amit Anderson testvér mondott. Igaz, hogy a pogányok felébrednek s nem szabad a jó alkalmat hagyni elmenni. Most van az idő!

Parker C. H. a déli tenger szigeteiről azt mondja: »Szívem hálával tele van az Úr iránt azért, hogy én is ebben a munkában lehetek. A nagy mozgalom megkezdődött, s ezen üzenet nagy erővel hatja át a világot. Fidsi, az egykori emberevők szigete, üdvözléteket küld. Ott van 300 lélek, akik fenntartják a parancsolatok és az Úr Jézusban való hit zászlaját. Ők is szeretnének ez imahét alkalmával lehajolni veletek egyetemben, az Urat imádni és dicsérni. Ők is akarnak hálát mondani azért, hogy az Úr oly nagy változást hozott létre szívükben és életükben. Tonga és Samoa szigetek is engednek az igazságnak. Nemsokára meglátjuk, hogy az Úr miképpen gyűjti össze az ő maradványait.«

Böttcher J. T. t., az orosz unió előjárója, a következőt írja: »A mi uniónk éppen egyréves s azt mondhatjuk, hogy az Úr velünk van. Itt 150 millió lélek van, akiknek az igazságot hallaniuk kell. Mindenfelől kéretnek munkások. Szibéria egy terület, melytől sokat várunk. Sok ezren oda költözködnék, hogy ott új hont alapítsanak. Éppen ezen emberek hajlandók az üzenetet elfogadni. Közép-Ázsia megérett az aratásra. Már a kínai határig előrenyomultunk. Az Úr csodálatos módon készített nekünk utat a Kaukázusban. Ott, ahonnan egykor a föld népesítve lett, Noé és utódai által, most 150 millió él, akik az Úr szombatját ünneplik. Löbsack H. J. t. meglátogatta őket és gyülekezetet szervezett közöttük 30 taggal. A többiek még tovább utasítatnak, hogy később velünk egyesülhetnek.«

Teljes bizalommal tekintünk fel az Úrhoz azon reményben, hogy az igazság itt is diadalmaskodni fog.»

Már ideje volna, hogy befejezzük ezen sorozatot, de előbb három afrikai testvérnek engedünk szólni.

Babcock D. C. t., Sierra Leoneból Nyugat-Afrikában azt írja: »Az Úr már három év óta megáld egészséggel, amelyért igen hálásak vagyunk. Örülünk, hogy French T. M. t. és neje megérkeztek, hogy a munkában részt vegyenek. Jobb napoknak nézünk elébe. Most megkezdjük a munkát, a többit bizzuk az Úrra.«

Rogers J. C. Nyassa-földről azt írja: »Itt is előrehalad a munka Livingstone földjén. Iskolánkban több mint száz tanuló van, 16 tanító szerepel. Mindenütt felkérnek, hogy iskolát nyissunk a bennszülöttek részére. A gabona megért, csak arató nincsen! Az idő rövid. Imádkozzatok érettünk is kedves testvérek!«

Vége egynehány szó Anderson W. H. testvértől, aki Barotse-földön dolgozik, nagy áldozatot hozott ő is, — kedves nejét elveszítette egy évvel ezelőtt. Ennek dacára bátran és vigasztalódva azt írja: »Nagy hátorításomra szolgált, midőn olvastam lapjainkból, hogy az amerikai testvéreink nagy áldozatkészséggel támogatják munkánkat. Ez kedvező változásról tanuskodik. Nálunk Zambesiban is csak előrehaladásról lehet szólni. Afrika kinyújtja kezeit segítségért. Közelről-távolról meglátogatják iskolánkat, s remélem, hogy nemsokára ezek a tanulók hazatérnek s azután elmondják mindazt, amit tanultak és hallottak. A gabona megért, de kevés az arató.«

Olsen A. O. testvértől, aki Ausztráliában munkálkodik, is szeretnénk volna valamit hallani, de eddig nem érkezett el tőle semmi.

Ilyen hírek a világ minden részéből mutatják, hogy az Úr megkezdte nagy munkáját s hogy nemsokára be lesz fejezve a munkánk. Adja az Úr, hogy hajlandók legyünk az imára, az adakozásra, s ha szükség lesz, a menésre is, ahogyan az Úr akarja.